

A painting of a young girl with long, wavy brown hair, sleeping peacefully in a bed. She is wearing a light blue nightgown and has her hands clasped in her lap. The background is dark, and several glowing yellow musical notes and a treble clef float above her head. The overall mood is serene and dreamlike.

Алюшина Поліна

СНИ

-

МОЇ ЕТЮДИ

Алюшина Поліна

СНИ
—
МОЇ ЕТЮДИ

Збірка оповідань

Черкаси
2025

УДК 821.161.2-32

A96

Сни — мої етюди : збірка оповідань / П. А. Алюшина.
A96 — Черкаси : Власне видання, 2025. — 84 с.

Чи замислювалися ви хоч раз у своєму житті про те, що ми не одні у всесвіті? Що не дивлячись на те як ми виглядаємо, наші проблеми дуже схожі? Чи думали ви про те, як важлива вірність? Як жадібність може звести вас з розуму, а необережність вбити? Цей твір написаний щоб показати, що не важливо хто ми і де, ми усі однакові. Що повага до людей, це повага до самих себе і що потрібно прислухатися до порад мудріших і бути вірним не обманюючи близьких.

УДК 821.161.2-32

ISBN XXX-XXX-XXXX-XX-X

© Алюшина Поліна, 2025

ЗМІСТ

Художник	6
Температура кохання - 40°	18
Письменник	22
Трістан-Да-Кунья	65
Вічна людина	68

ХУДОЖНИК

Хочу розповісти історію, якою поділився зі мною один мій добрий друг за чашкою гарячого чаю. Історія ця про талановитого художника, улюбленця долі.

Він був красивий, з вогненно-рудим волоссям, сильними виличчями і сяючими блакитними очима. Був високим та струнким. Йому завжди щастило з жінками, тож практично щовечора він був із новою подружкою. Але більше, ніж одне-два побачення, ці стосунки не витримували, оскільки будь-які спроби жінок зблизитися з ним, він відсікав на корені.

Його агенти влаштовували помпезні виставки, де завжди було багато народу. Завдяки цьому картини молодого гультівіси розкуповувалися за лічені дні, а сам він купався в грошах і коханні. Через своє везіння його зарозумілість бігла швидше за нього самого. Людей навколо себе він вважав нижчими, не здатними скористатися дарами фантазії, що часто акцентував на званих вечорах, не боячись обпектися. Йому взагалі були байдужі люди та їхнє життя, якщо вони не приносили йому вигоди. Чіплявся до будь-якої дрібниці. У вільний час любив посидіти біля вікна, вишукуючи в юрбі дивно одягнених і незвичайних перехожих. При цьому він попивав вино з келиха і в голос насміхався над їхньою дивною зовнішністю.

Був жадібний до грошей і намагався не витратити зароблені мільйони на будь-що, як це буває у сп'янілих від багатства людей. Це його бажання зберегти якнайбільше своїх грошей незабаром переросло у хворобу. Дуже часто він, відвідуючи різні місця, міг або не доплатити, або піти взагалі не розплатившись. Звичайно, претензії з боку продавців його ніяк не бентежили, а якщо його все ж таки припирали до стінки, то він із незадоволеною усмішкою віддавав потрібну суму.

Усі обурення, невдоволення, закиди тощо він ігнорував із самого дитинства. Не помічав проблем, відкладав на потім важливі розмови, уникав відповідальності - так він створював свою реальність. Всі тридцять з невеликим років він вважав, що людина, яка не має проблем – ідеальна. Тому саме така людина може створити по-справжньому ідеальний шедевр. Це була його Біблія, його джерело води в пустелі, світло в темряві, його натхнення.

Але одного разу він, як і багато яскравих творців нашого сірого

світу, зіштовхнувся зі стіною. Всі «якоря», які були за його спиною, разом дали про себе знати: образи, невиконані обіцянки, завданий біль, глузування.

Вони спливали з дна морського і почали впиватися в художника своїми пазурами та зубами, не дозволяючи йому ні думати, ні творити, ні жити.

Одного осіннього ранку геніальний художник, Лукас Редженальд, бадьоро підвівся з широкого ліжка і накинув на своє оголене тіло лише свій улюблений халат. Він тут же рушив до мольберта в сусідній кімнати. Вибрав три найсоковитіші кольори та розмістив маленькі баночки на лівій долоні. Правою рукою взяв пензлик, що стояв у прозорій склянці біля полотна, занурив його в одну з баночок і посміхнувся. Несподівано він зрозумів, що пані фантазія – найдорожча жінка у його житті, пішла від нього, не лишивши і згадки про себе.

Його рука, яка щільно стискала пензлик, зависла в парі сантиметрів від невеликого полотна, яке раптом почало витягуватися до самої стелі його величезної квартири, наче стіна, не даючи художнику поглянути на те, що знаходиться за ним. Чоловік підвів очі.

«Як таке можливо?» - Подумав про себе художник, відкривши рота з подиву. «Та, щоб Лукас Редженальд, і не міг торкнутися полотна?! Це просто абсурд!» - Чоловік насупив брови, подивившись на руку, що здригається. Він спробував знову наблизити свою руку до полотна, але його пальці ніби скам'яніли, не даючи йому й шансу торкнутися кристально чистого полотна пензлем, змоченим олійною фарбою. По обличчю художника скотилася крапля поту – настільки сильно художник намагався змусити свою руку працювати. Але чим більше він намагався, тим швидше різнокольорові фарби у голові тікали від нього, залишаючи Лукаса Реджинальда у темряві.

Пензель випав із тонких пальців, залишивши на дерев'яній підлозі яскраво-червоні краплі. Чоловік схилився біля полотна, випустивши з лівої руки фарби, які стільки років були його найближчими супутниками.

«Та, бути такого не може... Я просто... втомився! Так, мені просто потрібно відпочити!» - Різко вирівнявшись і вдаривши себе по лобі, подумав художник. «Як я раніше не зрозумів цього! У мене ж цього тижня аж п'ять виставок було! Звичайно, я міг втомитися! Потрібно просто вийти на вулицю та випити чашку мого улюбленого

Еспресо! Так, тоді так і зроблю!»

Художник повернувся до ліжка, зняв із себе халат. Витяг з шафи свіжу спідню білизну, поверх якої надів гарний вишневий светр і джинси на шкіряному поясі. Накинув на плечі чорне пальто, різнокольоровий шарф у клітку, взув витончені чорні туфлі. Поклав у кишеню пальто ключі та телефон, потім акуратно дістав зі скриньки в коридорі срібний годинник і дбайливо застебнув його на лівому зап'ясті. Відчинив широко двері своєї квартири у центрі Парижа і швидко спустився сходами з третього поверху. З широкою усмішкою на обличчі Лукас Реджінальд вийшов назовні.

Дерева, які росли на його вулиці, вже встигли забарвитися у такий самий рудий колір, як і його волосся. Сонце яскраво сяяло у блакитному, ще не помутнілому від дощових хмар небі. А голуби, кружляючи під ногами художника, грайливо курликали, збираючи з бруківки крихти. Чоловік поклав руки в кишені пальта і попрямував вулицею вниз, приспівуючи собі під ніс одну з мелодій Баха, яку любив слухати вечорами на старому батьківському програвачі. Раптом десь у глибині душі художника пролунав голос.

- Тобі це не допоможе...

Художник завмер на місці, потім повільно обернувся. На вузькій вулиці так рано-вранці ще нікого не було. Лише подекуди гуркотіли машини. Лукас розправив свій яскравий шарф і знову попрямував далі, відкинувши всі думки.

Він вийшов на велике перехрестя в той момент, коли на світлофорі загорілося червоне світло. Зупинився і солодко позіхнув, прикриваючи рота рукою. Тут праворуч від нього з'явилася гарна жінка. Чорне пальто на ній було широко розкрите і в очі впадало зухвале червоне плаття під ним. Особливого шарму надавав крилатий чорний капелюх.

«Яка чарівна особа! І цей яскравий відтінок її сукні!» - Подумав художник, не відриваючи погляд від незнайомки. Жінка обернулася і з її вуст знову пролунав дивний низький голос:

- Ти сліпий, як кріт! І мізерний, як дворовий пес, якщо не помічаєш очевидного!

Чоловік від переляку відскочив від панночки, зойкнувши, як малолітнє дівчисько. Жінку спочатку здивувала подібна реакція. Але потім, прикривши рота рукою, вона тихо засміялася. І цей сміх, що дивно, виявився дуже приємним і завзятим, зовсім не відповідним

тембру голосу, який щойно чув Лукас. Це спантеличило його. Він струснув головою, ніби скидаючи з себе ману.

На світлофорі спалахнув зелений. Красуня поправила сумочку на плечі і почала переходити дорогу, посміюючись і цокаючи своїми підборами. Художник продовжував спостерігати за жінкою. Якоїсь миті він розправив плечі і весь його образ пронизала пихатість. Зробивши крок, Лукас насупив брови. Це зіграло з ним злий жарт. Чоловік миттю помітив осудливі погляди перехожих і подумав: «Чому вони дивляться на мене з такою ворожістю?» На короткий час він відчув себе одним із тих, над ким сам потішався. Усередині зародилося неприємне почуття, яке викликало у Лукаса Реджінальда страх. Страх бути невизнаним. Він одразу ж підняв гордовито свій ніс вгору і одягнув на обличчя легку усмішку. Погляди людей змінилися. Дівчата зітхали, дивлячись на гарного чоловіка закоханими очима, жінки сором'язливо відверталися, а чоловіки стали пародіювати його ходу. «Ось так, саме так ви повинні дивитися на мене!» – Подумав художник, почав пишати собою.

- Ти робиш із себе казна-що перед тіннями, не розуміючи, що все, що ти бачиш перед собою, створена тобою ж копія реальності!

- Та, скільки ж ти будеш мені набридати! – Прокричав митець, різко повернувшись.

За його спиною стояв маленький хлопчик, тримаючи в руках фруктове морозиво. Дитина зляканими до глибини душі очима глянула на насупленого чоловіка. Очі Лукаса збільшилися.

- Що ти щойно промовив? – Крикнув зі злобою він.

- Прокинься, поки ти не забув, як прокидатися! – Промовив знову дивний низький голос. Художник дивився на дитину впритул, але вона навіть не відкрила рота. Тоді Лукас зірвався з місця. Він біг і біг так далеко і так швидко, як тільки дозволяли йому ноги.

Я тебе не чую! Тебе немає! Це лише моя фантазія! Вона просто вирішила з мене пожартувати, тільки і всього!» - Заспокоював він сам себе.

В кінці вулиці, де починалася набережна, художник зупинився, нахилившись вперед.

- Це просто... моя фантазія... – прошепотів чоловік та випростав спину.

Він підняв очі і побачив блискучу воду, в якій відбивалися промені осіннього сонця. Широкою річкою плавали вітрильники з біли-

ми вітрилами, залишаючи за собою зникаючі сліди. Лукас підійшов до краю набережної, вдвляючись у будинки по той бік річки.

«Ось так... заспокойся... все добре...» Художник глибоко зітхнув, щоб заспокоїти серце, що біснувалося. Він встав навшпиньки і відразу опустився, повернувши усмішку на своє обличчя.

Чоловік неквапом пішов уздовж набережної, спустився сходами до самої води, продовжуючи свою невелику подорож. Потім він пішов до улюбленого кафе, де зайняв столик біля самої кромки води та замовив гарячий еспreso із кремовим круассаном. Коли принесли замовлення, він став із задоволенням поглинати їжу, що стояла перед ним. Чоловік заплющив очі, закинувши ногу на ногу і піднявши голову до самого неба. Легкий вітер розчісував його вогняне волосся, а сонце дарувало заспокоєння душі.

- Гадаєш, гірка кава з солодощами допоможуть тобі позбутися мене? – Почув художник голос біля вуха.

Чоловік опустив голову і побачив навпроти себе свою копію. Та тільки вона була вся в чорному. Волосся біле, як сніг, а очі червоні, наче у вампіра. Лукас застиг, як бовван, спостерігаючи за двійником, який був наче зітканий із диму. Копія схопила переляканого художника за руку, наблизившись мало не впритул.

- Ти потопаєш, мій друже. Ти вже по шию у темряві! - Єхидно посміхнувшись, заговорило темне створіння.

- Замовкни! – Прошипів художник зі злобою. – Я прожив тридцять років без тебе і ще прожити зможу! Геть з очей моїх! – Він спробував вирвати свою руку з міцної хватки близнюка.

Створіння тільки дужче схопилося за його зап'ястя.

- Так, ці тридцять років і справді були прекрасними, але це все брехня! Ілюзія, за допомогою якої ти відгородився від зовнішнього світу! Ти не чуєш, не бачиш і не хочеш визнавати своїх помилок! Ти продовжуєш тікати, додаючи собі все більше і більше вантажу! Ти просто уникаєш всього того кошмару, який коїться за твоєю спиною... з твоєї вини! – Прокричав близнюк.

Художник нарешті вирвав руку з долоні копії, скочивши з-за свого столу. Відвідувачі, які сиділи поряд, запитливо глянули на чоловіка.

- Ем ... пробачте! Вибачте! – Від несподіванки Лукас вперше в житті вибачився. Він знову злякався і смикнувся, коли, повернувшись, побачив невеликого зросту офіціантку. Дівчина дивилася просто у

вічі художнику.

- Вибачте, з вами все гаразд? - Запитала юна особа, дедалі ретельніше вдивляючись в обличчя Лукасу.

- Мені... потрібно додому... - Тільки й зміг вимовити чоловік, сунувши в руки офіціантки всі гроші, які в нього були, і одразу пішов. Дівчина здивовано подивилася спочатку йому в слід, потім на свої руки і тихо промовила:

- Але ж тут ... занадто багато ...

Лукас увірвався в свою квартиру, різко зачинивши двері і притиснувши їх руками. Так він простояв кілька секунд. Потім розвернувся і повільно сповз по полотну дверей на підлогу. Його обличчя зблідло, і все навколо ніби померкло. Усередині митця закипав гнів. Несподівано для себе він скочив на ноги, зірвав з себе пальто та шарф. Схопив вазу, яка стояла у коридорі, та одразу ж розбив її.

Лукас Реджінальд, завжди стриманий у поведінці та скупий на емоції, зараз розбивав і ламав усе, що попадало йому під руку. Мольберт розлетівся на друзки, щойно торкнувшись стіни, пензлі розсіпалися віялом. І навіть фарби, завжди такі звабливі, розліталися від урагану почуттів на всі боки, забарвлюючи майстерню в різні кольори і перетворюючи стіни в справжнє поле чудес. Чоловік голосно скрикнув і сів прямо посеред майстерні, хапаючись за своє волосся тонкими пальцями і розгойдуючись зі сторони в сторону. Раптом він почав плакати. Його тіло тремтіло, а голова, обвита руками, згиналася все нижче і нижче до підлоги.

Минуло кілька годин, перш ніж Лукас знову підвівся на ноги. Він, хитаючись, дійшов до кухні, схопив пляшку віскі, що стояла на столі, і повернувся до себе в кімнату. Акуратно сів на ліжко. В очах все звивалося, як величезна змія, і зрештою почорніло.

Але тут, вдалині, засяяло світло. Художник простягнув до нього руку і світло вмить оточило його з усіх боків. Він опинився у незнайомому для нього місті. Його оточували старовинні будинки з дев'ятнадцятого століття з високими димарями, з яких то тут, то там здіймався різнобарвний димок. Люди, які снували вулицею, були одягнені дуже різноманітно. Хтось у шкуру невідомого звіра, хтось у сучасну футболку, спортивні штани та кросівки якоїсь популярної фірми. Дехто красувався у старовинному піджаку та туфлях із пряжками. На цих ще були й перуки, які носили в середні віки.

Чоловік оглянув сам себе. На ньому був довгий шкіряний плащ

блакитного кольору, чорні штани та блискучі чорні туфлі. Обидві кишені плаща були роздуті до неймовірних розмірів і сильно відтягували нижній край. У правій кишені опинилися різні пензлики, а в лівій лежали маленькі тюбики з фарбою. Художник злякано обмацав своє обличчя і став очима шукати якесь дзеркало поблизу. Помітивши вітрину в одному магазині, чоловік кинувся туди. У відбитку тонкого скла було його рідне обличчя, рідні блакитні очі і вогняне волосся, яке в цей самий час стояло дибки, як пір'я у курки.

- Куди ж я... потрапив... – прошепотів художник, продовжуючи триматися за власні щоки. Він зупинив чоловіка, який проходив поруч, схопивши того за грудки.

- Де... де я? Куди я потрапив? Хто я? – Закричав художник, зневровано трясучи у руках бородатого перехожого.

- Ви в Мігедвуді, місті ліліпутів, що на півночі від чертогів темно-го королівства! – Злякано промовив перехожий.

- Місто ліліпутів?.. Не забивай мені баки! – Закричав Лукас.

- Клянусь Богом! – Перехожий приголомшено дивився на рудоволосого чоловіка, який тримав його.

Художник уважно подивився на всі боки, але не побачив жодного ліліпута. Тоді він випустив із рук перехожого, який, скориставшись можливістю, швидко пішов геть. Лукас глянув собі під ноги і подумав: «Я мушу вибратися з цього дивного місця... Ось піду з міста і відразу прокинуся!» Чоловік рознервувався, коли спробував визначити потрібний напрям. В нього нічого не виходило. Він хитався вулицею із боку в бік, приєднуючись то одних людей, то потім до інших, які йшли у протилежному напрямку. Згодом Лукас геть виснажився і знову схопив перехожого, цього разу в довгому червоному плащі.

- Як мені вибратися з міста? – Зло промовив художник, міцно тримаючись за комір червоного плаща.

- Цією вулицею до самого низу, і потрапите до міських воріт. – Містянин хоча і трясся від страху, але зміг вказати напрямок.

- Дякую. – Відповів Лукас, спробувавши натягнути на себе по-смішку. Він відпустив перехожого і швидко рушив у вказаному напрямку.

- Тільки будьте обережні! За містом живе дівчина-велетень! – Прокричав перехожий йому у слід.

- І без тебе розберусь! – Огризнувся художник, крокуючи бруків-

кою.

Лукас, як і було зазначено, спустився до самого низу вулиці і опинився біля міської брами. Ця сама брама виглядала, як два величезні тотеми, схожі на ті, які свого часу робили індіанці чи ацтеки. Вони були з'єднані мотузкою, на якій висіли різнокольорові ліхтарики. Чоловік здивовано оглянув обидва тотеми, а потім, струснувши долб'яче закипілу голову, переступив через кордон міста. Його миттєво пронизало холодом, від чого по тілу пробігли мурашки. Одразу за містом був ліс. Осінній рудий ліс, крізь який тяглася далеко вниз дорога. Художник підтягнув брюки, що сповзали, зав'язав плащ і став спускатися з пагорба, стукаючи підборами своїх туфель по прокладеній бруківці і невдоволено пирхаючи.

Незабаром Лукас побачив попереду білу церкву з золотими куполами і величезним дерев'яним хрестом, який стояв біля її входу. Поряд із будівлею паслися чорно-білі корови. У кожній корівки на шії брязкотів дзвіночок. Передзвін цих дзвіночків створював знайому художнику мелодію, схожу на один із творів Баха. Чоловік підійшов ближче до церкви і помітив крихітне дівчисько, яке стояло до нього спиною. Волосся малечі було каштановим і діставало до самої землі. Одягнена вона була в стару страшну сукню, зав'язану на талії мотузкою. У правій руці малеча тримала палицю пастуха, а в лівій перебирала дерев'яні чотки.

Почувши позаду себе хрускіт гілок і постукування підборів об бруківку, дівчина обернулася. Тепер Лукас побачив, що у малої посеред чола було одне єдине велике око бузкового кольору.

Художник засміявся.

- Жах! І це дівчина-велетень? Та вона не більше гнойового жука, ха-ха-ха, хо-хо-хо! - Хапався чоловік за свій живіт. - Ну і потвора! - Прокричав чоловік, показавши пальцем на дівчисько.

Тут мала поступово почала рости. І чим більше і голосніше сміявся над нею художник, тим вищою вона ставала. Коли ж її тільня накрила Лукаса, він одразу замовк. Піднявши свої очі на дівчину-велетня, чоловік відчув, як його ноги почали тремтіти, дихання сперло і він ніби перетворився на статую. А дівчина тим часом зробила два кроки до нього і спитала:

- Хто ти такий? - Вона розглядала незнайомця своїм величезним оком з усіх боків.

- Лу-у-укас... - пропищав художник, задкуючи.

- Лу-у-укас... - Так само повторила дівчинка, наближаючись до чоловіка.

Лукас злякався не на жарт. Він кинувся тікати через ліс, водночас викидаючи зі своїх кишень усі свої пензлики і тюбики з фарбою.

«Швидше! Потрібно забратися звідси якнайшвидше!!!» - Підганяв себе художник, спритно перебираючи ногами. Дівчина-велетень нахилилася, підняла щось із землі і подивилася на чоловіка, що тікає.

- Лу-у-у-укас! – Дівчинка викинула палицю і почала бігти слідом за переляканим до смерті художником.

Почувши її гучний крик, чоловік підхопив край плаща і спотикаючись через каміння, почав бігти ще швидше. В його голові крутилася лише одна думка – втекти, сховатися та забути. Він біг по пагорбах крізь колючі гілки, крізь кострубаті дерева. Біг по сирій землі, в якій грузли його туфлі, біг по слизькому листі та траві. І весь цей час він чув за собою тонкий голос дівчинки:

- Лу-у-укас!

Якоїсь миті чоловік послизнувся на листі та покотився з чергового пагорба. Він подряпав руки та ноги, від чого вони сильно хворіли та кровоточили. Художник став навколішки, подивившись на свої почервонілі долони. Несподівано перед ним з'явилася дівчина-велетень. Вона широко посміхнулася, оголивши свої білі ікла і почала повільно підходити до художника.

- Іди геть! Іди геть!!! Залиш мене!!! – Кричав чоловік у страху. Він знову підвівся на ноги і продовжив бігти далі, незважаючи на біль, що пронизувала його тіло. А дівчисько, витягнувши руку, погналося знову за ним.

- Лу-у-у-кас! Стій! Зупинися! – Дівчина-велетень поспішала, її голос тремтів.

- Зникни! – Прокричав їй у відповідь чоловік, повернувшись до неї обличчям.

Коли він знову глянув уперед, він побачив перед собою глибоку прірву. Слизьке листя із землею несло його до самої прірви, і незабаром митець сам перетворився на ляпку, яку раніше любив залишати на своїх власних картинах.

Дівча підбігло до прірви. Повільно підійшовши до краю, вона побачила на дні ляпку, що залишилася від незнайомця.

- Лу-у-у-кас ... - Засмучено простягла мала і розгорнула свою долоню. У ній лежали викинуті чоловіком пензлики та фарби. Циклоп

опустила голову і стиснула долоню знову, трохи постояла біля прірви і не поспішаючи пішла у бік церкви.

У цей момент Лукас прокинувся. Він схопився за свою голову, яка сильно хворіла від випитого вчора алкоголю. Його тіло вкрилося краплями поту від того, що він пережив уві сні, зіниці знервовано тремтіли, а серце було готове вистрибнути з грудей. Чоловік глянув на майстерню, що знаходилася одразу навпроти його спальні. Вона вся була заляпана дорогими фарбами. Але зараз не це хвилювало митця. На підлозі перед ним знову сидів темний двійник. Він весело посміхався, поклавши голову на кістляві долоні.

- Ну що? Попсихував? Вилив душу Господу Богу? Чи може дияволі? – Примруживши очі, запитала копія. - Чи дійшли до тебе мої слова, гм?

Лукас здивовано дивився на свого двійника. Чоловік весь час намагався розкрити рота, щоб щось сказати, але, в той же момент, він замислювався над тим, чи може він щось відповісти? Що він може сказати цій сутності після побаченого? Що він нічого не зрозумів? Брехня ... Він не настільки дурний, щоб не зрозуміти цього, нехай воно і доходило до нього дуже повільно і боляче. Сказати, що він не здатний змінити минуле, почав хвилюватись про нього так пізно? Брехня ... Нехай минуле і не зміниться, але майбутнє все ще в його руках.

Майбутнє для Лукаса Реджинальда виглядало наче корабель, який, куди повернеш, туди й попливе. Але він зміг усвідомити, що сам своїми руками створив те єдине, що зупинило його корабель, а тепер, схоже, готове навіть потопити. Це якоря, які він ігнорував стільки років. Тяжкі, сталеві брили, що утримують так чіпко і так непримиренно корабель-майбутнє на місці. Звичайно, вони тримають корабель у порту, оберігаючи від бурхливих хвиль океану, але, водночас, і не дають розмахнутися, набрати повні легені повітря та злетіти до небес.

Лукас трохи нахилився вперед. Спочатку тихо, а потім все голосніше і голосніше художник почав сміятися. Сутність усміхнулася йому у відповідь:

- Бачу, мої слова все ж таки дійшли до тебе. Чесно кажучи, я думав, доведеться грати з тобою набагато довше.

- Просто... Ті секунди, поки я падав у прірву, тяглися настільки довго... що я встиг згадати все і подумати багато про що... Правду

кажуть, що перед смертю ти згадуєш все своє життя... згадуєш усі свої помилки... і шкодуєш, що не можеш змінити того, що накоїв по дурості.

- І які ж ти помилки згадав? Невже, такі дефектні моменти відкладаються в цій ідеально чистій голові? – В'їдливо промовила біловолоса копія художника.

- Та дама на перехресті в червоній витонченій сукні нагадала мені кохання всього мого життя, яке я зрадив заради написання картини, що тепер вісить у будинку одного багатого герцога Великобританії і покривається пилом. – Тихо сказав Лукас. - Тоді я отримував турботу та ласку, ніжність та підтримку, але відмахувався від цього, вважаючи такі почуття проявами слабкості. А якщо так, то слабкий може і почекати, поки я захочу наблизитися. Я вважав, що всі повинні бажати мене завжди, і незважаючи на мою грубість, чекати мене через рік, через століття.

Офіціантка нагадала мені про мою жадібність. Її байдужі очі показали мені всю порожнечу та нікчемність моєї душі. Усвідомлення цього налякало мене настільки, що я віддав їй усі гроші, намагаючись відкупитись від цього жаху!

Ліліпути були людьми, яких я принижував і заганяв у таке жахливо місце, звідки вони не могли знайти виходу. Їх було так багато! І всі вони канули у морок! Через мене!!! - Лукас постукав по своїх грудях пальцями.

- А та мала... була моєю темрявою, яку я так ігнорував. Вона була моїми проявами жадібності, ненависті та зарозумілості, які я вважав правильними... Мені треба було вже дуже давно повернутись до них обличчям, деś просто вибачиться за грубість, деś розплатитися з боргами, а деś стати на коліна та слізно просити вибачення ... - Художник підняв голову на двійника.

По його блідих щоках текли сльози, а руки тремтіли, як листя на деревах у вітряний день.

- Я більше не можу так жити... – Чоловік схопився за своє серце. – На мої виставки вже майже ніхто не приходить... Мої картини тьмяніють... А важливі мені люди зникають щодня безвісти! Я... мушу все виправити! Інакше... я сам скоро почорнію і зникну з цього світу...

Двійник усміхнувся і грюкнув себе по коліну долонею.

- Ну... щоб розвалити створені тобою стіни, тобі й справді до-

ведеться попітніти. Скинути з себе накладені тобою маски, зламати себе і змусити стати навколішки перед усіма тими, кого ти коли-небудь образив, зрадив і продав, заради досягнення своїх цілей. Ти готовий змінити своє життя і нарешті прокинутися?

- Так... - відповів художник, посміхнувшись до свого двійника.

- Хай щастить ! – Прошепотів двійник і клацнув пальцями.

Лукас Реджінальд розплющив очі. Він повільно сів на ліжко і знову глянув на свою майстерню. Вона була чиста, різнокольорові плями не розфарбовували її мармурові стіни. Полотно теж було чисте і ціле. У вікна світило яскраве осіннє сонце.

«Так то був сон...» - подумав художник, посміхнувшись. Чоловік підскочив із ліжка, накинув на оголене тіло свій улюблений халат. Пробігши босоніж по підлозі, він дістався телефону в коридорі. Схопивши його з тумбочки, він набрав номер.

- Привіт!.. Я тут подумав... і хочу тобі щось сказати... Я розумію, що вчинив неправильно і ти маєш право не відповідати мені... Я лише хочу вибачитися... Пробач мені... Давай вип'ємо по чашці Еспресо на набережній сьогодні о дев'ятій?.. Якщо ти не проти. О, чудово, дякую!.. Що зі мною сталося? Ха-ха... просто я вирішив перестати бігати від своїх проблем і нарешті зустрітися з ними, понести за них відповідальність, так би мовити... Адже навіть темна фарба може прикрасити моє полотно новими відтінками та принести мені незабутні емоції... і це правильно... А, вибач, несучи художню нісенітницю! До зустрічі на набережній!

ТЕМПЕРАТУРА КОХАННЯ - 40°

За пару миль від дослідницької північної станції „Захід сонця„

- Ти взяв усе спорядження? - Пролунав жіночий голос.

- Так. Тобі варто більше мені довіряти. – Відповів чоловік, перевіряючи кріплення свого портфеля.

Два дослідники, одягнені в яскраво-червоні комбінезони, вкриті широкими шарфами, масками та окулярами, обережно ступали по засніжених корці крижаної скелі. Снігоступи просідали під їхньою вагою, щоразу напружуючи дослідників неприємним скрипом.

- Моя довіра до тебе не стосується твоїх прямих обов'язків. – В'їдливо відповідала жінка.

Вона дістала з кишені невеликий прилад, на ньому відображалася яскрава червона крапка і маленька синя, що позначала дослідників. По карті, пара повинна була вже бути у заданому місці. Попри це жінка продовжила йти.

Дув сильний північний вітер, який щільно закривав огляд на відстані двох метрів суцільною білою стіною. Пара перемовлялася за допомогою навушників та мікрофона.

- Із твоїх вуст це звучить саме так. - Чоловік тяжко видихнув, міцно схопившись за ручки лижних палиць. - Ти впевнена, що це тут? Я нічого не бачу!

- Прилад показав порожнечу саме тут, і я не знаю, чому ти нічого не бачиш!

Несподівано щось голосно хруснуло, пара зупинилася і подивилася один на одного. Під чоловіком затремтів лід, і в цей момент дослідник полетів вниз настільки різко, що жінку, з'єднану з ним одним тросом, відразу перекинуло на землю. Дослідниця миттєво витягла з-за пояса кирку, по саму рукоятку вструмивши її в лід.

- О, чорт! – Почувся у мікрофон голос чоловіка.

Жінка лежала плазом біля краю дірки, з останніх сил утримуючись завдяки кирці.

- Кларк! Кларк, з тобою все добре? – Злякано запитала жінка, вдивляючись у темний простір під кригою.

- Добре... Здається, я знайшов те, що ми шукали. - Чоловік завис у кількох ярдах над сніговою подушкою.

Увімкнувши ліхтар, він висвітлив їм простір. Під п'ятиметровим крижаним щитом була порожнеча - величезна кімната, що сяяла блакитним сяйвом мерзлої води.

- Я відчіплюю трос, до підлоги недалеко, його щільно засипав сніг, тож якщо я впаду, буду в порядку. Закріплюю трос і спускайся до мене.

- Добре. – Передала жінка йому свою відповідь.

Чоловік відчепив карабін, з глухим стоном звалившись у снігову кучугуру. Від удару об землю дослідник відчув тупий біль у районі спини – приземлення виявилось не особливо м'яким.

Піднявшись на ноги, Кларк знову висвітлив стіни приміщення, поки жінка повільно спускалася по тросу вниз.

Спустившись і перевіrivши надійність кріплення, вона підійшла до нього, увімкнувши свій ліхтарик на лобі.

- Цій стіні кілька століть. - Доторкнувшись до льоду сказала дослідниця.

Жінка зняла окуляри та маску. Її обличчя виявилось азіатської зовнішності, з вузькими очима і губами яскраво-червоного кольору. Чоловік повторив за нею і так само зняв з себе спорядження, що натирало йому ніс. Чорноволосий дослідник дістав з нагрудної кишенки свої окуляри, поспішно натягнувши їх на себе.

- Такий чистий. Але ти впевнена, що...

- Ти довго будеш мені набридати своїми питаннями? – Не витримала жінка.

Дослідниця відійшла убік, продовжуючи оглядати кімнату.

- Та, що ти така знервована! Що я такого зробив, щоб заслужити подібне ставлення до себе!? - вигукнув Кларк, гнівно махнувши руками.

- Ти зробив достатньо, щоб я так ставилася до тебе.

- Ой, годі тобі. Невже, це все через ту п'янку в Лос-Анджелісі? Адже, я вже пояснював! Я люблю тільки тебе, як ти це не зрозумієш?

- Мені не потрібні твої пояснення! Мені потрібна правда! – Кричала жінка, повернувшись до партнера.

Луна від її крику розійшлась по приміщенню, дивно відбившись від крижаної корки праворуч. Помітивши зміну, жінка рушила туди, кілька разів ударивши залізним наконечником кирки по льоду.

- Я говорю тобі правду, а ти не хочеш її приймати! Ти ніколи не слухаєш мене!

- Стули пельку!

- Що ти...

Дослідниця швидким кроком підійшла до чоловіка, закривши йому рота і притуливши палець до своїх губ, вказавши на те, щоб той слухав.

Луна від його крику розійшлась по приміщенню і дивним чином відбилась все від тієї ж стіни.

Пара переглянулась. Підійшовши до стіни, чоловік оглянув тріщини і промовив:

- Тут лід куди тонший... Таке відчуття, що зовсім недавно його хтось проплавив і вставив новий.

- Можливо, ми зможемо його розбити і пробратися всередину. - Жінка нетерпляче прикусила губу.

Вона нервово дістала з кишені все той же прилад жовтого кольору і він так само показував, що команда знаходиться зовсім близько з їхньою метою. Об'єкт знаходився за цією стіною.

Жінка схопила кирку, кілька разів ударивши по товщі льоду.

- Гей, гей! Ти сдуріла!? Воно може обвалитися! – Здивовано вигукнув її супутник та відскочив убік.

- Воно знаходиться за цією стіною! Нам треба пробратися туди!

Жінка поглянула на чоловіка пронизливим поглядом, бажаючи про допомогу. Кларк глянув спочатку на стіну, потім на жінку і видихнувши, швидко почав знімати з себе портфель.

- Що ти робиш? – Здивувалася жінка.

- Рубати лід із вагою на спині буде не зручно. Краще відійди.

Чоловік дістав свою кирку і почав із силою вдаряти по крижаній корці. Лід піддався і розсипався, як пісок, що йому зовсім не властиве.

Тріщини на стіні почали розростатися, і незабаром почувся черговий тріск - стіна почала розвалюватися.

- В бік! – Вигукнув дослідник.

Він схопив жінку за руку, відтягнувши подалі від обвалу та вкрив собою.

Крижаний мур з гуркотом розбився, відчинивши прохід у сусідню порожнечу.

Снігова хмара осіла і обидва дослідники повернулися до проходу. Кларк міцно обіймав жінку за плечі, насторожено дивлячись у прохід, що утворився.

Жінка різко відштовхнула його від себе, кинувшись до проходу.

- Мей, почекай! - Кларк схопив портфель, що лежав на снігу, та прослизнув крізь тунель за своєю супутницею. Важко просуваючись між крижаними скелями, чоловік, нарешті, опинився в сусідній кімнаті, де вже була Мей. Він важко дихав. Згодом, перепочивши, Кларк повільно підняв голову і став поруч із жінкою.

- Це - диво!! Мей, ми знайшли його! Знайшли! Уявляєш! Боже, не віриться, що це правда! - Чоловік схопився за голову обома руками, не вірячи своїм очам.

- Мей, я люблю...

Пролунав постріл. І безмовне тіло дослідника звалилося на снігову підстилку. У його черепі з'яяла наскрізна дірка.

- Привіт від мене Мелісі, виродок...

ПИСЬМЕННИК

ВСТУП

Джеймс Лувра. Витяг із щоденника.

«О 9 годині зб хвилин 12 травня 2012 року трагічно загинув один із найвідоміших письменників-фантастів нашого часу – Морган Летфін. Його життя не було оповите таємницями та загадками, як зазвичай буває у таких замкнутих людей, як письменники. Він не ховався від публіки і не боявся показувати свій незвичайний та творчий бік, а навпаки протягом зб років свого життя намагався спілкуватися з людьми якнайчастіше і розвиватися різнобічно.

Він був одним із дітей багатого підприємця, який жив у штаті Айова Сполучених Штатів Америки і тримав під своїм черевиком не одну фірму. На відміну від свого старшого гордовитого брата і двох сестер, Морган завжди хотів жити в якомусь невеличкому містечку Швеції. Гори і неосяжні ліси завжди вабили цей допитливий розум у далеку далечінь.

Коли йому виповнилося 23, він, нарешті, переїхав до будинку своєї мрії, позбавив тим самим себе від постійних криків вічно незадоволеного батька та глузувань інших родичів. Морган писав про потойбічні світи та копії людей у такій невимушеній формі та з гумором, що багато хто знаходив його книги цікавими та смішними. Вони розходилися величезними тиражами по всьому світу. Але сталося так, що комусь набрид і цей автор, і його книги, просто якась людина вирішила позбавити решту людей ще однієї фарби, яка наділяла наш сірий світ кольором.

Виходячи з магазинчика маленького містечка в Швеції і тримаючи в руках кілька нових журналів і дві ручки, письменник упав мертвим, так і не встигнув перенести новий роман на папір. Куля прошила його голову, як гостра голка пронизує тонку тканину. Ніхто не бачив звідки стріляли, та й поліція в цій справі не дуже намагалася все дізнатись. В маленьких містах завжди намагалися якомога швидше зам'яти справу, щоб не залучати великі чини, які б заважали звичайній роботі рядових поліцейських.

Але з усього клубку здогадів, наданих мені місцевою поліцією, я зрозумів, що ніхто ніяк не очікував, що вбивство однієї творчої особистості виявиться дивною і заплутаною історією, яку цей письменник зміг написати вже мертвим.

Прибувши на місце вбивства, я побачив криваво-червону пляму на тротуарі. Кров неприродно згорталася, стаючи чорною і тягучою, як гума. Тіло вже відвезли до моргу, тому звичайних роззяв і поліцейських значно поменшало. Куля вийшла навиліт, але її так і не вдалося знайти. Відокремлене смугастою стрічкою місце було вже затоптане сотнею ніг і я не став оглядати його. Просто відійшов убік, щоб спробувати уявити той момент, коли куля починає проникати у голову людини. Що відбувається в цю мить? Про що думає письменник? Які плани буде сьогодні? Чи помічає вбивцю? Чи відчуває біль? Чи вже не встигає щось відчути? Адже всі ми різні і сприйняття будь-чого у всіх різне.

Розмірковуючи над навалою питань я зробив кілька кроків по вулиці спостерігаючи, як пожежна машина паркується біля магазину. Незабаром на асфальті не залишиться і сліду від людини, яка всього кілька годин тому ще дихала і мріяла. Пожежні працювали злагоджено та розмірено. Сонце піднімалося вище і починало припікати, а це означає, що мені час було їхати. Але щось мене утримувало біля цієї крамниці, якась дрібниця не давала мені спокою.

Я викликав таксі, щоб не привертати увагу своїм відходом і в цей момент побачив на стіні те, що мені було потрібно. Мені пощастило опинитися в цей момент у цьому самому місці під променями яскравого сонця, яке й блиснуло на глянцевої поверхні. Куля так глибоко зайшла до м'якої стіни, що здогадатися про її наявність було б неможливо. Діставши свій складний ніж, я акуратно витяг кулю зі стіни і поклав у пластиковий пакет, яких у моїх кишенях завжди було багато. Коли я озирнувся, таксі вже чекало на мене.

У таксі, роздивившись краще, я виявив, що куля, яку дістав із стіни на місці вбивства, була незвичайною. Її наконечник, звичайно ж пошкодився, але основна частина залишилась непошкодженою та мала невеликий розріз. Направивши світло ліхтаря всередину, я побачив маленьку тонку голку. Як я припу-

скав, жодних відбитків пальців на кулі не було. А при її розрізі з'ясувалося, що всередині корпусу знаходиться механізм, за допомогою якого голка за мілісекунди вискакує і впорскує в тіло жертви вміст крихітної капсули.

Дізнавшись про це, я кинувся до медустанови, де вже розтинали голову моєму підопічному. Мій здогад підтвердився. Те, що було в капсулі, через голку вступило в реакцію з клітинами головного мозку вбитого, тим самим перетворивши його мозок на таку ж тягучу гуму, як кров, яка була пролита ним на асфальт. Це могло означати лише одне. Морган Летфін – вампір. І вбитий він був теж вампіром, а отже коло підозрюваних звужувалося в рази. Залишилося лише дізнатися, кому з холодних і блідих аристократів знадобилося вбивати невинного письменника?»

15 травня 2012 року, через три дні після смерті Моргану Летфіна. Сімейний особняк Летфінів.

Триповерховий будинок, огорожений дорогим кованим парканом і порослий старовинним виноградом, виглядав сірішим за обличчя виснаженої людини. Будівля зустрічала кожного, хто наближитися до неї, зблідлою фарбою та прозорими вікнами. Самотнє таксі під'їхало до темних воріт. З крихітного віконця машини висунувся таксист, натиснувши кнопку домофона.

- Слухаю вас. - Почувся голос з того боку.

- Детектив Джеймс Лувра прибув. - Промовив таксист, діставши з рота сильно пожовану зубочистку.

Ворота відчинилися і до входу в будинок під'їхало жовте таксі, наче промінчик сонця осяяв це похмуре місце. Задні двері відчинилися і з машини в чорному пальті вийшов темношкірий чоловік. Він дістав з кишені своєї чорної жилетки маленький годинник на ланцюжку і, відкривши кришку, глянув на циферблат і важко зітхнув.

- Гей... гей, детектив! - Пролунало з таксі. Чорношкірий чоловік обернувся і зазирнув у машину.

- Ви забули свій портфель. - Висунувся з вікна таксист.

- Так, дякую. - Відповів гість і взявши невеликий портфельчик, став підніматися сходами до дверей будинку. Чоловік натиснув на кнопку дзвінка і в цей час почув дивний шурхіт, що долинав десь

зліва. Темношкірий повернув голову і побачив, як робітники на возі вивозили свіжоспиляне дерево. Все б нічого, але погляд детектива привернули листя на дереві. На вигляд це був міцний молодий дуб, але його листя було пожовклим, хоча була середина травня. Схоже, щось загубило дерево, і дуже швидко.

- Як цікаво ... - Тихо промовив гість, проводжаючи поглядом блідих робітників і дивне дерево. Таксі неспішно поїхало, двері зі скрипом відчинилися, даючи зрозуміти всім усередині, що до них завітав гість. Біля дверей гостя зустрів літній дворецький. Він вклонився і поважно сказав:

- Пане Джеймс, гадаю?

- Так, доброго дня, я з приводу справи пана Моргана. - Злегка посміхнувшись, відповів той, хто прийшов.

- Все сімейство нагорі, сер. Роздягайтеся і йдіть за мною. - Дворецький злегка кивнув служниці, що підійшла, щоб та прийняла пальто гостя.

Джеймс поставив свій портфель на підлогу, зняв із себе пальто, залишившись у чорній жилетці та сірій сорочці. Пальто він віддав служниці, посміхнувшись, підняв портфеля і пішов за дворецьким нагору. З правої сторони від головних сходів на першому поверсі будинку, мабуть, розташовувалась кухня. Гість це зрозумів за припадним ароматом спецій і томату, що долинали звідти, поки вони з дворецьким перетинали великий похмурий хол. Піднявшись на другий поверх будинку, де була їдальня, дворецький відчинив двері перед Джеймсом, голосно оголосивши:

- Мілорд, міледі, детектив Джеймс Лувра прибув.

Темношкірий чоловік опинився в кімнаті з високими стелями, де висіли розкішні золочені люстри. Посеред кімнати стояв довгий обідній стіл, біля якого стояли всі члени родини Летфін і близький друг письменника, який допомагав останньому у видавництві книжок. Усі присутні були одягнені у чорні жалобні вбрання. Їхні обличчя, навпаки, були білими, як крейда, а очі яскраво світилися карим кольором з відтінком червоного, від чого навіть людині, що дотримується скептичних поглядів на паранормальні речі, ставало зрозуміло, що перед ним стояла родина вампірів. Погляди цих аристократів були гордовитими, оцінюючими та важкими.

- Доброго дня, Джеймсе, радий бачити вас у своєму будинку! – Сказав літній чоловік у чорному строгому костюмі-трійці. Він стояв

біля краю столу, спираючись на стару потерту тростину і тримаючи під руку літню жінку.

- Доброго дня, сер. Я приїхав розібратися в цій непростій справі. Сподіваюся на Вашу допомогу. - З цими словами Джеймс простяг руку літньому чоловікові.

- Мене звати Роланд Летфін, я голова родини Летфінів, Морган був моїм сином. - Хазяїн примружив очі, потиснувши при цьому простягнуту йому руку гостя.

- Батьку, навіщо ти запросив у будинок цього детектива? – Вперед вийшов світловолосий міцний чоловік середнього віку. Він насупив брови, погляд нагадував сича. – Нехай поліцейські розбираються із цією справою?

Джеймс швидко оглянув того, хто говорив, і трохи посміхнувся.

- Ліам, май повагу до нашого гостя! Поліцейські вже довели свою нездатність до розслідування справ! А цей детектив, безперечно, найкращий у цій справі, якщо нам порадив його запросити сам губернатор! Твій брат загинув від рук невідомого, тому ми й досі перебуваємо тут. Нехай Морган і відсторонився від сім'ї в останні роки свого життя, але, на відміну від тебе, він хоча б на свята не забував з'являтися у родинному колі. І я хочу знати, хто винен у його смерті, щоб покарати гідно цього нікчому! – Грізно вимовив Роланд, зло подивившись на старшого сина.

Детектив помітив, як дружина Роланда стиснула передпліччя чоловіка. А світловолосий чоловік спохмурнів ще дужче.

- Яка кому справа, хто його вбив і навіщо? Братець Морган завжди був дивним, так навіть краще... Хоч його вічно усміхненої пики тут більше не буде... - В'їдливо промовила висока струнка жінка в довгій чорній сукні зі шлейфом. Її руки були вдягнені в напівпрозорі рукавички по самі лікті. Вона сіла за стіл, випроставши спину, наче струну.

- Роза, він твій брат! – Схвильовано вигукнула мати, ще міцніше схопившись за рукав чоловіка. На очах жінки виступили сльози і білі щоки ледве порожевіли.

- Він лише один дивак, не більше. - Відрізала Роза Летфін і взяла в руки ніж та виделку. – Коли вже будуть подавати обід? Чи не час нашому гостю і нам самим вшанувати пам'ять цього навіженого Моргана?

Батько тяжко видихнув, повернувшись до детектива:

- Прошу вас, Джеймсе, приєднуйтеся до столу. З цього дня і наступний тиждень ви житимете з нами, так що, думаю, нам усім варто придивитись один до одного краще.

Поки сім'я займала свої місця, друг письменника, який весь цей час стояв віддалено, обережно підійшов до темношкірого чоловіка, поклав на його плече руку і шепнув на вухо:

- Вони не люблять гостей. Вважають, що будь-який сторонній у їхньому домі може збезчестити не лише їх, а й сам пам'ятний будинок, який передається від покоління до покоління.

Джеймс обернувся і побачив світловолосого чоловіка з яскраво-блакитними очима. На його носі красувалися окуляри у залізній оправі.

- А як же слуги? – Прошепотів детектив.

- Навіть прислуга є нащадками перших, хто служив цій сім'ї, тому для них вони також є членами родини, нехай і не такими значущими. - Чоловік прибрав руку з плеча Джеймса і сів за стіл. Йому одразу налили келих вина. Гість зайняв вільне місце за столом, яке залишилось якраз навпроти Роланда, і поставив поруч зі своїм стільцем свою робочу валізку. У цей момент до зали вкотили візок із стравами. Зверху стояла блискуча каструлька, з якої кожному налили ароматний томатний суп. Також на стіл поставили запеченого коропа, пару салатів та миску фруктів. Все сімейство почало їсти в повній тиші, кімнату заповонило дивне напруження.

- Джеймс. - Пролунав голос голови сім'ї, прорізавши всю цю тишу наче ножом.

- Так? – Промокнувши губи серветкою, озвався детектив.

- Я хотів би поцікавитися, як буде проходити ваше розслідування? Що саме ви хочете дізнатися? - Розрізаючи коропа, спитав господар будинку. - Чи є у вас якісь думки щодо того, хто це зробив?

- О! Ще поки рано про це судити. Для початку я хотів би, пане Роланде, краще дізнатися про вашого загиблого сина, його спосіб життя та його звички. І на основі отриманої інформації скласти список підозрюваних, хто б міг його вбити. Адже коли знаєш людину добре, завжди знайдеться те, що є в неї і чого не має в інших. А це вже мотів, і, зрештою, злочин. - Легка усмішка осяяла обличчя Джеймса.

- Ви - людина, яка розкриває такі криваві справи, а з Вашого обличчя не сходить усмішка ... прямо як у братика Моргана ... - Прощипіла Роза, зробивши черговий ковток вина і скоса подивилась на

детектива. Темношкірий чоловік усміхнувся ще ширше і проковтнув чергову ложку супу, уважно дивлячись на гордовиту жінку.

- А Ви спостережливі, леді Роза. Насправді, я скептик, і не вірю в містику, а до життя маю радість в грудях і азарт у серці. Я ніколи не сприймав смерть, як кінець шляху, тому, коли мене відправляють на чергове розслідування, вважаю, що я допомагаю людині, яка заблукала, знайти дорогу додому.

- Ви віруючий? - Знову запитала Роза, зщуливши невдоволено очі.

- Анітрохи. Я, хоч і був хрещений, але повторюся, - Джеймс продовжував уважно дивитися на молоду жінку в чорній сукні, - у вищі сили я не вірю, а вірю в людей і їхню можливість власноруч керувати своєю долею.

- Ви такий же дивак, як і братик... - Жінка допила вино, залишивши більше половини супу, витерла свої губи серветкою і вийшла з-за столу.

- Роза, куди це ти? - Запитав Роланд, припинив трапезу.

- У цьому будинку мені душно, я хочу розвіятись. - Зробивши ще крок, сказала Роза.

- Стривай, твоя думка стосовно смерті Моргана так само має бути.

- О! Не хвилюйся за це, батьку. Дорогий Джеймсе, коли Ви закінчите з рештою членів нашої родини, я чекатиму на Вас у будь-який зручний для Вас час у третій кімнаті праворуч від сходів. - Жінка махнула рукою і вийшла із зали.

Сім'я продовжила обідати мовчки, що давало Джеймсу час краще роздивитися членів сім'ї вбитого. Ніхто ні на кого не дивився, всі їли, дивлячись у свої тарілки, ніби боячись порушити цю дивну напружену тишу.

«Роза Летфін дуже амбітна і не терпляча, але й водночас дуже приваблива на обличчя. Її погляд пихатий і не знаю чому, але це лише додає їй якогось особливого шарму» - Думав Джеймс, проводячи поглядом жінку, що пішла. Детектив знову повернувся до столу. Тепер його поглядом заволоділа молодша сестра Моргана. Вона, дотримуючись всіх норм пристойності, їла як справжня аристократка, гордо тримаючи голову.

«Витончена і добре вихована дівчина. Навіть під час обіду

вона дуже стримана і акуратна, ніби боїться залишити по собі якісь сліди. Таких плавних і красивих рухів при прийомі їжі мені ще бачити не доводилось ... А ось Ліам» - повернув Джеймс голову на старшого сина сім'ї. «Нехай його манери так само не поступаються манерам пані Лілії, все ж таки в його рухах присутня нотка грубості. Хоча, як мені здається, його характер та його манери однаково грубі і так само гордовиті, як і у всіх в цьому домі. Навіть якась важкість присутня в його образі».

Детектив проковтнув кілька ложок супу, непомітно подивившись на Роланда і його дружину. Вони їли не поспішаючи, наче насолоджуючись смаком кожної ложки супу, що попадала їм у рот. «Господарі цього будинку поводяться, як справжні барони чи герцоги. Вони не поспішають, з шаную ставлячись до приготованої їжі. Але їхні очі сумні, вони немов скляні і дивляться у порожнечу. Гадаю, смерть одного з членів їхньої родини та ще й сина, сильно вдарила по їхній духовній рівновазі, хоч з першого погляду це непомітно. А ось помічник письменника щось дуже швидко поглинає все, що лежить на його тарілці ...» - Подумав Джеймс, перевівши погляд на світловолосого чоловіка, який своїми руками хапав все, що лежало як в його тарілці так і за її межами.

«Він не виглядає особливо засмученим, але й назвати це нормальною поведінкою не можна. Я чув, що багато людей намагаються заїсти своє горе. Можливо, він один із них? У будь-якому випадку, швидше за все, він просто користується можливістю безкоштовно і дорого поїсти.» - Посміхнувся про себе детектив.

Після обіду Джеймса провели до його кімнати на третьому поверсі. Вона була четвертою і останньою з правого боку від сходів. В ній стояло широке ліжко з двома дубовими тумбочками з боків. На стелі висіла гарна люстра, а також у кімнаті був старий камін і два великі крісла з чайним столиком. Джеймс поставив свій портфель поруч із ліжком і дістав звідти товстий журнал, до якого детектив записував усі отримані відомості своєї роботи. Ручку він витяг із кишені жилетки, яку недбало кинув на ліжко. У двері постукали. Не чекаючи на запрошення, в кімнату зайшли Роланд разом із дружиною.

- Перепрошую, можемо ми поговорити? - Спитав сивий чоловік,

його обличчя виглядало втомленим і напруженим.

- Звичайно, прошу, сідайте. - Джеймс підвівся з крісла, дозволивши господарям будинку зайняти найзручніші місця. Сам він сів на ліжку, закинув ногу на ногу та відкрив свій журнал. Роланд не поспішаючи сів у крісло, теж закинув ногу на ногу і поклав на коліно схрещені в замку руки.

- Ви записуватимете все, що ми будемо говорити? – Поцікавилася мати сімейства.

- Звичайно, я хочу краще познайомитися з Морганом. Скажіть, як вас звати? – Темношкірий чоловік уже встиг записати в журналі дату та ім'я глави родини. Тепер поруч він додав те, що промовила бліда літня дама, стиснувшись.

- Лідія, Лідія Летфін. - Жінка трохи нахилилася вперед. Джеймс відірвався від журналу і посміхнувся своєю широкою посмішкою:

- Прощу Вас, Лідія, розкажіть мені, яким був Морган.

- Мій маленький синочок... він був дуже тямущим... мабуть, навіть дуже тямущий за інших дітей, розумієте? Він завжди любив природу, його з саду неможливо було витягнути. - Тяжко зітхаючи, говорила Лідія, на очах жінки виступили сльози, і вона закрила обличчя руками. - Він був такий гарний... ніколи не бився... і так само, як і Ви, дивився на проблеми з променистою усмішкою...

- Він був упертим, - втрутився Роланд. - Ніколи нікого не слухав. Після того, як настав час стати чоловіком і взятися за сімейну справу, він вирішив зайнятися письменством і покинув мій будинок. - Чоловік насупився, і на перший погляд могло здатися, що його молодший син був йому гидкий, але Джеймс бачив легку нотку смутку в цих карих очах батька. - Я багато разів вступав з ним у суперечки і іноді навіть піднімав руку на цього неслухняного хлопчиська, але навіть не дивлячись на всі наші суперечки, він завжди приїжджав на свята з посмішкою. І коли входив до дому, вітав нас усіх, говорячи: «Мої дорогі батько і мати, який я радий знову бачити вас!» Тоді мені це здавалося дивним і певною мірою навіть принизливим, але лише тепер я розумію, що він щиро любив нас і... хотів, щоб ми нарешті зняли маски...

- Маски? – Здивувався Джеймс та припинив записувати.

- Так. Розумієте, нам завжди доводилося поводитися стримано через наш особливий статус. Мій чоловік завжди був на роботі, як і я сама. Мабуть, тому наші старші діти перейняли цю манеру від нас,

ставши такими відчуженими та холодними.

- А молодші не такі?

- Ні, ні... Коли народився Морган та його сестра Лілія, ми вже не йшли з головою в роботу, бо наші старші діти починали вникати у наш бізнес. Ми намагалися поводитися якомога дружелюбніше з того моменту. Але якось Морган підійшов до мене, коли ми грали з ним у саду, і запитав: «Мамо, чому твоя посмішка несправжня?» Після цього... я зрозуміла... що час, коли я могла стати гарною матір'ю, минув... і я просто не зможу більше змінитись... - Жінка витерла сльози, Роланд узяв дружину за руку.

- Морган бачив нас наскрізь. Завжди дякував нам, навіть після того, як ми лаяли його. А незадовго до його смерті він надіслав нам листа... - Роланд дістав з кишені піджака білий аркуш паперу і простяг Джеймсу. Детектив швидко пробіг по написаному очима.

- Він говорить про те, що вдячний Вам за Ваші старання виростити його гідною людиною.

- Так, шкода, що я не зміг поговорити зі своїм сином від душі навіть через стільки років.

- З ваших слів і тексту листа я бачу Моргана доброю людиною, яка завжди любила своїх батьків і завжди прагнула стати кращою. Про такого сина можна лише мріяти. - Зі співчуттям у голосі промовив Джеймс.

- А у вас є діти? - Запитала Лідія.

- Ні, моя наречена втекла з весілля.

- Ох, прошу, вибачте нас за нашу цікавість. - Тихо промовив Роланд. - У нас зрідка бувають гості, а близьких друзів у нас немає взагалі, розумієте? Все-таки, коли ти бізнесмен та підприємець, у тебе більше ворогів, ніж друзів.

- Нічого, це було давно, та я й не особливо переймаюся тим, що вже сталося. У мене тут є папери щодо спадщини Моргана. Ви ходили в бюро, щоб дізнатися про його заповіт? - Темношкірий чоловік потягнувся за своїм портфелем і витяг із нього закритого печаткою листа. Він простягнув його Роланду. Мати та батько вбитого з хвилюванням потяглися до цього білого аркуша паперу.

- Нам зачитували його заповіт, але що Вас так зацікавило? - Старий чоловік дістав з іншої кишені піджака окуляри і відкрив конверт.

- Справа в тому, що в заповіті, який зачитували вам, не було сказано про велику суму грошей, яку Морган зберігав у комірці одного

із швейцарських банків.

- Що? Подвійний заповіт? - Здивувалася Лідія, піднявши очі на детектива. Роланд прочитав заповіт, ошелешено подивившись спочатку на Лідію, потім на Джеймса. Він повільно зняв окуляри та простягнув папери дружині. Та швидко пройшлася по рядках. На її обличчі було видно, що ця новина для неї, як і для Роланда, була несподіваною. Коли жінка відірвала погляд від паперів, її хвилювання вже не було таким явним. Так, вони вміли приховувати свої почуття добре, і це не залишилося непоміченим детективом.

- Але звідки у мого сина стільки грошей? І чому у заповіті, який читали нам, цього не було? Де Ви дістали цей папір?

- Гадаю, ці гроші Морган планував використати для себе, але був змушений заповідати їх комусь, окрім вас. - Зі смішком в голосі промовив Джеймс. Йому, з одного боку, було шкода цю пару, яка втратила сина, а з іншого боку, було трохи дивно бачити вияв смутку та здивування. Адже всі вампіри без винятку славилися своєю манірністю та стриманістю.

- Ще комусь, Ви кажете? - Вже спокійно запитав Роланд. - Але кому? І чому він був вимушений?

- Я був присутній під час обшуку у його будинку. Там знайшли його щоденник. У ньому було написано, що він зібрав багато грошей і що скоро вони будуть у безпеці. Мабуть, Ваш син передчував щось, коли заповідав усі гроші тому, хто пред'явить його іменну сейф-карту. Може, Морган мав дружину чи дітей? - Запитав Джеймс, подивившись спочатку на Лідію, потім на Роланда. Літня пара замотала головами.

- Ну, що ж, гадаю, поки що це все, що я хотів дізнатися.

- Для нас все це дуже дивно, детектив. Але ми розраховуємо на Вас. Якщо Ви ще щось захочете дізнатися, можете прийти до мого кабінету. - Підвівся з крісла Роланд водночас намагаючись допомогти дружині.

- Добре. Дякую. - Відповів детектив і відчинив двері літній парі. Провівши подружжя, Джеймс повернувся до свого журналу і поспішив зробити запис.

«Письменник, який останнім часом живе за містом, далеко від цивілізації, веде досить аскетичний спосіб життя та збирає величезну суму грошей. Оскільки сума не вигадка, а сейф-карт-

ки від банківської комірки ніде немає, напрошується висновок: або Морган встиг комусь її передати до своєї смерті, або хтось викрав її, але приховує цю обставину». Останнє речення Джеймс підкреслив і продовжив.

«Батьки тепло відгадуються про свого сина і не знали до мого приїзду про гроші. Сумніваюсь, що вони мали хоч якийсь мотив. Та й навіщо багатому підприємцю вбивати власного сина через гроші? Ревнощі? Навряд чи. Морган оточував, невластивою подібним істотам, теплотою та турботою своїх батьків. Але поки що поспішні висновки рано робити».

Детектив наблизився до вікна своєї кімнати. За прозорим склом видно було великий гарний сад, за яким ретельно доглядали. Витюваті доріжки, посипані дрібним гравієм, з обох боків обрамляли шикарні кущі троянд різних сортів та забарвлення. Чудернацьким візерунком усі доріжки сходилися біля старовинного дуба величезних розмірів. Велетень, відчуваючи легкий вітер, погойдував своїми гілками і тихо поскрипував, наповнюючи мертву тишу різними звуками, що шепотіли й свистіли.

На одній із доріжок на широкій лаві серед високих гарних троянд сиділа молода дівчина, закинувши ногу на ногу. Детально розглянути обличчя з такої відстані детектив не міг, але бачив ясно, що у неї було довге смоляне волосся і одягнена вона була в гарне чорне плаття по коліно і високі чорні чобітки. Серед усього цього буйства квітів і трав, ця прекрасна особа сильно виділялася і навіть дивно вабила. Дівчина підвела голову і подивилася у вікно, з якого за нею спостерігав Джеймс. Чоловік узяв свій журнал, накинув жилетку, поклав у кишеню ручку і поспіхом спустився на перший поверх. Звідти, вже не поспішаючи, він рушив у бік саду. Зайшовши за ріг будинку, Джеймс попрямував до дуба. Проходячи повз троянди, детектив навіть не подивився на них. Його приваблювала міць старого дерева. Він проігнорував дві лави, які стояли поруч біля дерева на досить великому асфальтованому майданчику, і став під тінню велетня, заплющивши очі від насолоди і спокою.

- Ви досить дивна людина, Джеймсе. - Порушив спокій детектива тонкий і лагідний жіночий голос. Гість розплющив очі і повільно обернувся у бік голосу:

- За цю пару годин, що я тут, мені це сказали вже не один раз, пані Ліліє. - Позаду чоловіка стояла та сама дівчина в короткій чорній сукні.

- Ви знаєте моє ім'я?

- Звісно, я ж детектив. Я маю знати тих, до кого приїжджаю на обід і планую пожити кілька днів. - Джеймс широко посміхнувся і зробив кілька кроків у бік співрозмовниці. Вона тихо всміхнулася, прикривши рота рукою.

- Ви дуже смішний, пане Джеймсе, у нашій сім'ї тільки я і Морган поводитися подібним чином. Але я рада, що після смерті брата до нас додому приїхала така людина, як Ви. Сидіти в цих чотирьох стінах з тими, хто ставився до Моргана, як до собаки, мені не дуже подобається. - Кивнула у бік будинку Лілія. Дівчина перекинула через ліве вухо пару своїх пасм, оголивши білі щоки.

- Ха, а чому Ви вважаєте, що Ваші рідні ставилися до Моргана, як до собаки? - Посміхнувся детектив.

- Тому, що вони завжди заздрили йому... Вони всі поголовно бай-дужі статуї, які не вміють виявляти жодних почуттів. Тільки й можуть, що одягати маски. Ви вже ходили до моєї сестри чи брата? - Лілія уважно подивилася прямо в очі чорношкірому чоловікові.

- Все, що я встиг зробити, це переговорити з Вашими батьками. Вони дуже любили Моргана і...

- Брехня! - Перебила молода особа чоловіка, який стояв навпроти неї, насупивши брови. - Батько вічно лаяв його. Не було й дня, щоб будинок не тремтів від його криків. А Морган завжди зустрічав ці крики посмішкою, і я не розуміла, навіщо він так поводиться. Він жодного разу не крикнув на батька, як би той не злився, навіть, навпаки, дякував йому...

- А Ви питали брата, чому він так поводиться?

- Звісно, питала. Він завжди мені відповідав, що бачить справжню сутність наших батьків, і що в глибині душі вони дуже добрі люди. Неохоче, але я все ж вірила йому, бо батько, хоч і злився, але ніколи не казав, що краще б Морган не народжувався ... - Тут Лілія різко змінила тему, посміхнувшись. - Я незабаром поїду до його будинку в Швеції, хочу зібрати всі речі, які залишилися після нього. Якщо хочете, можете скласти мені компанію.

- Буду радий. Мені хотілося б дізнатися від Вас більше про Вашого брата. Мені здається, Ви були досить близькі з ним. - Приклавши

руку до грудей, сказав детектив. Щось тут було для нього підозрілим. Надто яскраво виявляє свої почуття ця особа. Надто чутлива. Добре, що батько сімейства зібрав усіх у своїй оселі, так легше буде відстежити поведінку родичів покійного. Дівчина повернулась до детектива боком, схрестила на грудях руки та окинула довгим поглядом садок.

- Та-а-а-к... - На видиху простягла Лілія. – Роза та Ліам... вони поринули з головою у батьківський бізнес і їм до нас ніколи не було діла. Хоча, іноді... - Дівчина замислилася, притуливши руку до щоки.

- Знаєте... я кілька разів помічала, як Морган, коли ще мешкав тут, заглядав до Рози в кімнату. Після цих відвідувань, він завжди здавався мені скутим і його щоразу перекручувало, коли він зустрічався з Розою поглядами. На мої запитання щодо цього він не відповідав, скоріше навіть намагався перейти на іншу тему. Тому спитайте у Рози, що це було.

- Дякую за наведення. - Темношкірий чоловік поцілував долоню дівчини і хотів було покинути її, як раптом Лілія гукнула його:

- Джеймс.

Детектив обернувся, запитливо глянувши на дівчину.

- Стережіться Рози та Ліама, ця парочка може бути дуже страшна...

Чоловік трохи посміхнувся, кивнув головою і пішов у бік будинку. Досягши середини доріжки, чоловік мимоволі звернув увагу на квіти. Вони всі не тільки зів'яли, а й дивно потемніли. «Мало того, що Ви всі манірні і гордовиті, Ви ще й вампіри. Енергетичні вампіри... Цікаво...» – подумав детектив і обернувся. Лілія все також продовжувала посміхатися йому і чоловік, зірвавши одну з зів'ялих квіток, помахав їй, теж усміхнувшись. Відповіді не було. Джеймс сам собі свиснув і рушив далі.

Біля входу до будинку стояв червоний кабріолет «Ельдорадо». Двері будинку відчинилися і звідти вийшов помічник письменника. Він повернув голову, помітивши детектива.

- Детектив Джеймс! Вже побачились із наймолодшим лицем цього знатного роду? - З глузуванням у голосі промовив світловолосий чоловік.

- Як час не стоїть на місці, так і я не втрачаю будь-якої нагоди, щоб перетнутися з тими, хто особисто знав загиблого. Дозвольте спитати, чи Ви сторонитесь мене?

- Ох, ні, ні. - Широко посміхнувся помічник письменника, підійшовши до машини. - Я пробуду тут добу, а потім повернуся до Швеції. Я просто хотів з'їздити до міста і прогулятися тутешнім парком. Ви щось хотіли? Джеймс помітив напругу в голосі того, хто говорив.

- Мені хотілося б зайняти трохи Вашого часу і поговорити про Моргана.

- Тоді прошу на борт! - Надто радісно вимовив помічник письменника. Детектив збігав у свою кімнату, схопив піджак, який одягнув, спускаючись сходами, і сів у машину.

- Мене звати Віктор Андерсон. - Сказав світловолосий чоловік, виїжджаючи за ворота старовинного будинку. - Ми з Морганом знайомі ще з інституту. Шалений він був! Дуже часто спав на парах, а вночі творив! Він списував свої робочі зошити швидше, ніж встигав записувати конспекти. Цілком віддавався мистецтву. Але, незважаючи на це, він чудово склав іспити, найкраще в університеті! - Захоплювався другом Віктор.

- І на кого він навчався? - Поцікавився Джеймс.

- На вчителя літератури. Після випускного ми з ним не бачилися, але одного разу я вирішив виїхати зі Штатів та викладати у своєму рідному містечку. Там, на автобусній зупинці, звідки автобус прямував до всіх трьох крихітних шкіл нашого містечка, ми і зіткнулися. Морган працював в одній із тих шкіл, але при цьому хотів видавати книжки, яких у нього на той момент скупчилося багато. Я до самої його смерті допомагав йому в цьому. Він завжди дивував! Особливо дивував тим, що сам створював костюми своїх героїв з підручних засобів і переодягався в них. Кілька разів до школи навідувався у цих вбраннях, діти сміялися від подібних його жартів від душі! Намагався дотримуватися здорового харчування, навіть на ранкові пробіжки примудрявся ходити, хоча спати любив страшенно.

- А чи були у нього з кимось конфлікти?

- Що ви! Такий, як він, і мухи не скривдить! Він завжди намагався уникати подібних сутичок. Та й лаятись з ним не було кому... Замкнений він був. З учителів у школі майже ні з ким не спілкувався, був стриманим і шанобливим. З двадцяти двох років дуже часто пропадав. Бувало на тиждень, іноді на два. Ні сам не дзвонив, ні йому не додзвонився. Людина ніби випадала зі світу цього, а потім зненацька знову з'являлася. Коли вчилися в університеті, казав, що їздить до батьків, бо батько його часто хворіє. Старший брат в Нью-Йорку

живе, сестра старша теж там мешкає. Їм просто ніколи. Молодша зараз живе десь тут неподалік і, здається, також працює вчителем. Але тоді вона ще вчилася у школі і Моргану доводилося приїжджати та допомагати батькові. А потім, коли ми з ним зустрілися, він почав казати, що у нього проблеми з видавництвом книг і треба відкривати офіс. Бо телефоном чи у школі могли підслухати розмову. – Нахилившись до детектива, промовив Віктор.

- Ідея всесвітньої змови? Люди й досі вірять, що за ними спостерігають? – Ппосміхнувся Джеймс.

- О-о-о, це була найчастіша тема для обговорення в інституті, коли хтось просив Моргана зателефонувати до того чи іншого знайомого. Він до страху боявся обговорювати якісь речі по телефону, намагався спілкуватися через стару голубину пошту, ха-ха-ха! – Сміявся світловолосий чоловік, повертаючи на дорогу, що веде до міського парку. - Я, звичайно, дивувався такому дивному страху, але в роботах психологів стільки різного начитався, що подібне для мене взагалі дрібницею здалося. Але все-таки я не можу зрозуміти одного, навіщо комусь знадобилося вбивати невинного письменника? Він і так відрізав себе від світу і весь час, окрім роботи, сидів удома.

- Хм, а мені його батьки сказали, що він був дуже товариський. – Здивовано вимовив детектив.

- Можливо, до інституту все так і було. Але я Вас запевняю, скільки знав його я, все було точно навпаки. Він навіть подружки собі не шукав, що там про друзів казати. Тільки я з ним і спілкувався!

«Цікаво, що за причина змусила Моргана закритися від світу? Може, він був учасником якоїсь спільноти? Чи, може, був гарним азартним гравцем і любив пропадати у казино? Заборгувати він не міг, грошей у нього виявилось більш ніж достатньо. Чи програв якусь суперечку, яку не можна було врегулювати грошима? Мав псевдонім? Ймовірно, але є ще одна нестиковка ... » - Думав про себе Джеймс. Чоловік повернув голову, подивившись у безмежне блакитне небо - *«Яка ж ви все-таки цікава особистість, Морган Летфін».*

Двоє чоловіків в'їхали до зеленої зони, зупинивши машину біля старої дерев'яної церкви. Віктор пошарив по кишенях свого піджака і дістав пачку цигарок.

- Будете? - Запитав він, простягнувши детективу пачку.
- Ні, дякую, не палю. - Витягнувши долоню, відповів темношкірий.
- Намагаюся вести здоровий спосіб життя, поки молодість ще при мені, ха-ха.

- Як забажаєте, пане Джеймсе. Ну, ходімо. - Віктор закурив, попутно засовуючи пачку назад у кишеню і виходячи з машини. Джеймс також поспішив покинути кабріолет і завмер, оглядаючи невідривним поглядом церкву.

Віктор увімкнув на машині сигналізацію. Кабріолет видав гучний сигнал, чим привернув увагу кількох перехожих. Джеймс побачив, як така увага з боку інших приносить Віктору задоволення. Мабуть, звуковий сигнал був таким гучним спеціально.

Віктор неквапом попрямував вузькою вуличкою і детектив не забарився до нього приєднатися. Надворі вечоріло, вулицями метушилися машини – люди поспішали додому відпочити та розслабитися. Підлітки збиралися в групи по п'ять-шість чоловік, тихо співаючи веселі пісні.

- Любий Джеймсе, розкажіть мені трохи про себе. Я вважаю, що у Вас, як у детектива, має бути багато цікавих історій із життя? – Попросив Віктор, випустивши через ніздрі їдкий дим.

- Взагалі, тут я мушу ставити запитання, пане Вікторе, але, думаю, іноді варто дати собі відпочити. – Детектив поклав у кишеню жилетки свою вірну ручку та посміхнувся. - Сказати, що було багато цікавих історій? Ні, не зовсім. Швидше трагічних і досить похмурих, як сказала б нормальна людина в наш час.

- Ну, тоді, повідайте мені про своє минуле. Може, там Ви зможете знайти якісь радісні моменти? - Посміхнувся помічник, повернувши голову до детектива.

- Так, був один радісний момент. Я пам'ятаю, як ми одного разу з батьками виїхали за місто. Батько розстелив невеликий старенький килимок на траві. Мама дістала з багажника кошик з обідом, і ми втрьох довго вдивлялися в небо. Уявляли собі, як та, чи інша хмарка виглядає, як звірятко. Батько завжди вчив мене досягати правди у будь-якій ситуації та завжди робити свою роботу якісно. Він також, як і я, вважав, що людина, навіть без впливу будь-яких сил, може змінити світ. - Джеймс поклав одну руку в кишеню, глянувши на Віктора.

- Морган би з вами не погодився... – Протягнув чоловік. – Цей

дивак нехай і не вірив у бога, але був упевнений у тому, що десь там за межею нашого всесвіту існують паралельні світи і що з ними за допомогою якихось електромагнітних хвиль можна зв'язатися та розмовляти, як по відео. Хотів би я дізнатися, тепер він підтвердив свої домисли чи все ж таки помилився? – Засміявся Віктор і викинув недопалок у найближче відро для сміття.

Чоловіки перейшли дорогу та увійшли до парку. З обох боків широкої доріжки світили ліхтарі. Зелені дерева блищали, відбиваючи яскраве світло від свого зеленого листя. Зрідка з'являлися люди, що повільно рухались в тиші серед усього цього буяння різних фарб. За цей час детектив зазначив для себе, що поруч із Віктором він не відчував такої втоми та тяжкості, яка відчувалася поряд із членами родини Летфін. Рослинність поблизу нього не в'яла, і люди, що проходили повз, не хмурилися і не опускали голови. Це підтверджувало його думки про те, що Віктор був звичайною людиною, ніж ці пихаті аристократи, в будинку яких йому сьогодні доведеться ночувати.

Джеймс і Віктор вийшли на галявину, звідки відкривався гарний вид на місто, яке знаходилося на пагорбі. Вже зовсім стемніло на вулиці і людей майже не було. Світловолосий чоловік підійшов впригол до детектива і шепнув на вухо:

- Любий Джеймсе, а Вам не здається дивним, що небіжчик мав величезну суму грошей у банківській комірці, а карта, що її відкриває, зникла?

- Звідки Ви знаєте про гроші? – Здивовано і з підозрою запитав детектив. Помічник письменника знову дістав цигарку. Закуривши її, він підняв голову до неба.

- Просто... за три дні до того, як Морган загинув, він судорожно бігав по хаті, постійно зв'язуючись із якимись паперами. Він періодично скрикував: «Еврика! Вийшло! Зрештою, у мене все вийшло!» Я списав це на те, що ми незадовго до того видали його чергову книгу. Я, звичайно, все ж таки підійшов тоді до нього і запитав, у чому справа. - Качаючи правою рукою туди-сюди, казав Віктор. - Він лише схопив мене за плечі і, з очима, сповненими щастя, вигукнув:

- «Після багатьох спроб, я, нарешті, зміг виконати задумане! Залишився лише останній крок!» - Він дістав з кишені джинсів банківську сейф-карту і затрусив нею, сміючись: - «Всі мої гроші, всі мої заощадження тут! Тепер вони не отримають їх, ха-ха-ха!» Тоді я вирішив, що він говорить про співробітників банку, які керують

рахунками. Після цього він спалив якісь папери на подвір'ї будинку, потім поїхав у місто у справах, а я повернувся до себе. Через три дні приїхали поліцейські до школи та сказали, що його застрелили. Я одразу збагнув, що через гроші. Адже сейф-картки так і не знайшли, це ж так, детектив? – Віктор зщулив очі. – Обшук у будинку також не допоміг знайти будь-які відомості. Припускаю, що сума велика, адже через дрібницю ніхто не захоче, по-перше, займатися переведенням їх із банківського рахунку до банківського сейфу, а по-друге, бруднитися. І ось тепер я запитую, куди ж ця заповітна картка могла подітися? Кому Морган міг її віддати?

Джеймс на мить відволікся, обернувшись.

- Щось трапилося? – Спитав Віктор, здивовано.

- Ні, нічого такого, просто, знаєте, шосте почуття. – Приклавши до грудей кулак, промовив детектив. Чоловік уважно придивився у зарості парку і потім повільно повернувся у попереднє положення.

- Судячи з доповіді, складеної поліцейськими, яку я читав, у будинку дійсно нічого не було виявлено. Дивним виявилось ще й те, що ні паспорта, ні інших документів, які могли б підтвердити особу письменника, в будинку не виявилось. А потім, дізнавшись про так званий «скарб», я думаю, що все-таки поліцейські могли щось упустити. І, можливо, десь у будинку заховані підказки... Я планував сам обшукати будинок, але спочатку туди треба дістатися. – Розвів Джеймс руки, посміхнувшись. – Тому, поки я хочу спершу звузити коло підозрюваних і трохи заглибитися в історію життя Моргана. Ця історія для мене, порівняно з іншими вбивствами, з кожним новим розв'язаним вузликом стає дедалі цікавішою.

Віктор скоса подивився на детектива. Потім викинув сигарету, загасивши її носком свого чобота, і, набравши повітря, видихнув на повні груди. Він озирнувся довкола, уперши руки в боки, і радісно вимовив:

- Вже зовсім стемніло, час би нам повертатися, інакше пропустимо безкоштовну і дорогу вечерю! Як Ви вважаєте?

- Підтримую Вашу думку.

Двоє чоловіків рушили назад до машини і за півтори години в'їхали у двір похмурого маєтку Летфінів. Було близько дев'ятої вечора, на вулиці піднявся легкий вітер. А в залі на другому поверсі вже горіло світло. Детектив і помічник письменника увійшли до будинку, де їх, з усмішкою на обличчі, зустрів дворецький.

- Я вже хотів дзвонити Вам, панове. – Промовив старий із глузуванням у голосі.

- Ти так скучив за нами, Фредді? - Знімаючи з себе піджак, весело промовив світловолосий чоловік.

- Хо-хо, ні, пане Вікторе, але господарі цього будинку турбуються про Вас. Тому більше не змушуйте їх переживати. - Дворецький вклонився і показав рукою, що гостям уже слід підніматися сходами до зали.

Уся сім'я Летфінів вже розпочала трапезу. Свічки, що стояли на столі, тьмяно освітлювали зал, люстри, як не дивно, були вимкнені. Завдяки цьому в приміщенні створювалася незвичайна таємнича атмосфера.

- Пане Вікторе, пане Джеймсе, ви запізнилися. Що вас так затримало в місті? – Спитав Рональд, відірвавшись від філе смаженого каченя.

- Просимо вибачення, шановний пане Рональд, ми з моїм новим другом Джеймсом милувалися сяйвом міських вогнів і не помітили, як пролетів час! А також Джеймс попросив мене показати деякі папери, що стосуються Моргана. – Радісно вимовив помічник письменника і вклонився так низько, як кланяються лише у фільмах про принців чи принцес. Він косо глянув на чорношкірого чоловіка і посміхнувся ще ширше.

Джеймс нікому не сказав, що Віктор збрехав, адже його брехня була корисною детективу. Він завдяки цьому зміг оцінити реакцію сім'ї Летфінів. Все, що детектив зміг відзначити для себе, це тільки те, як напружився старший син Ліам Летфін. Щоправда, він у цей момент відділяв засмажену качину ногу від туші. Але хто знає, чи завжди він так напружується, розбираючи качок? Інші сиділи, як ні в чому не було і тільки Роза дивно погойдувалася.

- Так... вечори в нашому містечку і в правду зачаровують! – Посміхнувся Роланд.

- Тільки тебе, батько, подібне все ще може зачаровувати через цілих шістдесят років життя в цьому ж місті ... - В'їдливо сказала Роза. Щоким жінки порожевіли і по ній було видно, що вона була вже неабияк п'яна. Старша дочка потяглася за пляшкою вина, наливаючи черговий келих.

- Сестра, тобі вже вистачить. – Прошепотіла Лілія, сердито подивившись на старшу сестру.

- Не чіпай цієї алкоголички, Ліліє, її тільки смерть виправить. – Прогарчав Ліам, протерши губи серветкою.

- Роза, любя, залиш вино, ми все-таки повинні показувати гарний тон нашим гостям. – Лідія ласкаво торкнулась руки дочки. Роза зморщилася, витягнувши з-під руки матері свою долоню.

- Не смій мною командувати, ти мені не господаря... І ми все ще згадуємо мого молодшого дивакуватого брата! Чому від такої серйозної втрати ви, матінко, не п'єте разом зі мною? – Підвівшись з-за столу і тримаючи в руках келих вина, спитала Роза.

- Не смій так розмовляти з матір'ю! – Стукнув по столу руками Роланд. Батько сімейства сердито глянув на п'яну дочку.

- А то що? Поставиш мене в куток? Ременем відлупцюєш? – Подивившись на батька зщуреними очима, спитала жінка. Роза різко обернулася і подивилася на Джеймса. – Уявляєте, дорогий детектив, цей черствий потік ненависті і злості, гидка пародія на великого магната, в молодості дуже любив знущатися з своїх власних дітей! Хіба це норма у сім'ї? – Роза різко повернулася до батька, спершись обома руками на стіл. – Я пам'ятаю, як ти бив мене ременем, вихваляючи свого улюбленого Моргана! Як ти змушував мене і Ліама проводити години за книгами, щоб стати ідеальними приймачами твого бізнесу, тоді як Морган і твоє яскраве сонечко Лілія купалися в твоїй любові та ніжності.

- Роза, батько любив тебе так само, як і нас... - озлоблено огризнулася Лілія, жбурнувши на стіл столові прилади.

- А ти взагалі мовчи, біла ворона... – протягла жінка, нахилившись до молодшої сестри. Лілія не втрималась і, схопившись зі стільця, дала старшій ляпас.

- Не смій... не смій назвати мене так! Ніхто не забирав у тебе батьківську любов... Якби ти сама потребувала її, то ще в дитинстві могла її знайти. Але ти вважала за краще поїхати в школу-інтернат, і сама ж відрізала собі шлях до кохання, і Морган тут зовсім ні до чого. – Промовила дівчина пошепки. – Прошу вибачення. – Лілія розвернулася і вийшла із зали, голосно грюкнувши дверима. Роланд склав руки і поклав на них голову.

- Яка прекрасна вечерея, тату... Дякую за вечерю – Прошипів Ліам і так само, вставши з-за столу і вклонившись, пішов із зали.

- Пане Джеймс, пане Вікторе, вибачте моїх недолугих дітей за таку поведінку. – Важко сказав Роланд.

- Та, досить Вам, всяке буває! – Спробував розрядити атмосферу Віктор. Джеймс поклав свою руку на плече світловолосого чоловіка, похитавши головою, показуючи, що зараз не найкращий час для будь-яких жартів.

- Прошу Вас, їжа скоро охолоне... - Лідія встала з-за столу, на-тягнувши на обличчя посмішку. Віктор повільно зайняв своє місце, краєм ока подивившись на Розу, яка спиралась об стіл. Жінка неквапливо вирівнялася, перекинувши волосся назад і байдуже почала дивитися в стелю. Джеймс підійшов до молодої жінки і простяг їй руку.

- Чи дозволите мені супроводити Вас до Вашої кімнати?

Роза опустила очі на детектива, все ще дивлячись на нього з тією самою байдужістю.

- Прикидається джентльменом? Сильний винний запах різонує по носі детектива.

- Зовсім ні, лише хочу Вам допомогти. – Посміхнувшись, відповів чоловік. – Вечеря зачекає.

- О-о-о-о... Вам варто було з'явитися в моєму житті на кілька років раніше... - простягла Роза. Вона відсунула від себе руку детектива і швидко покинула зал на самоті.

- Ось і повечеряли... - прошепотів Віктор, жадібно ковтаючи все, що лежало на його тарілці. Джеймс стиснув руку в кулак, подивившись услід Розі Летфін: *«Яка амбітна сильна жінка, а зблизька вона здається ще прекраснішою, ніж здалеку»*. Чоловік зайняв своє місце за столом, приступивши до трапези.

Перед сном у кімнату детектива постукали. Чоловік зняв із себе жилетку і підійшовши до дверей, відчинив їх. Там стояла Лілія зі свічкою в руці, але цього разу дівчина виглядала зовсім інакше, через що Джеймс не одразу впізнав її. Смоляне волосся дівчини стало абсолютно білим, наче сніг, а колір очей під сяйвом лампи в кімнаті взагалі став здаватися детективу червоним. Волосся спадало до самої талії дівчини. Вона була одягнена в темну сукню, яка трохи відрізнялася від тієї, в якій вона була вдень, і в чорні балетки. При тому, що її шкіра теж була білою, як сметана, видовище було приголомшливим. Детектив, який бачив у своєму житті всяке, не одразу зміг щось вимовити, тому гостя першою порушила тишу.

- Перепрошую за такий пізній візит, я б хотіла поговорити з Вами про Моргана ...

- О! Так, так, звичайно, заходьте. - Джеймс відчинив двері ширше, впустивши дівчину в свою кімнату. Лілія провела долонею по покритті, що лежало на ліжку, і зупинилася біля вікна. Вона склала руки за спиною і неквапом повернулася обличчям до детектива.

- Ви знаєте, ця кімната раніше належала Моргану. - Легка посмішка торкнулася губ дівчини всього на мить.

- Правда? - Джеймс рухом руки запросив Лілію сісти. Та махнула головою, відмовляючись від пропозиції. Тоді детектив дозволив собі сісти за журнальний столик, узяв до рук свій вірний журнал і дістав ручку.

- Так, у цьому будинку немає кімнат для гостей через нелюбов моїх рідних до них.

- А де ж тоді мешкає пан Віктор? - Запитав темношкірий чоловік, закинувши ногу на ногу. Лілія пройшлася по кімнаті, сідаючи у сусіднє крісло.

- Він винаймає кімнату в готелі на околиці містечка. Щиро кажучи, він уперше в цьому будинку.

- З його веселою вдачею я навіть не здивований, що так і є. - Посміхнувся Джеймс. Лілія посміхнулася йому у відповідь.

- Пам'ятаєте, моя сестра казала, що Морган був улюбленцем у батька та матері? Справа в тому, я так думаю, що батько бачив життя, дивлячись на Моргана.

- Вибачте? - Протягнув Джеймс, не до кінця розуміючи сказане.

- Ну, розумієте, - замахала Лілія руками, - вся наша сім'я, як ви могли помітити, дуже стримана, але наші серця дуже запальні і це полум'я часто виринається назовні. І в нашій родині є лише ці два стани, холод і вогонь. Але Морган був особливим серед нас, він мав набагато, набагато більше сторін! Ці сторони були різними, дивними, своєрідними і, дивлячись на нього, батько сам починав відчувати себе живішим. Так, я думаю, кожен у цьому будинку відчував щось подібне... Навіть його дружина, звичайна людина, відчувала радість, перебуваючи поряд з ним...

- Стривайте, зачекайте, у Моргана Летфіна була дружина? - Потягнувшись ближче до Лілії, ошелешено запитав Джеймс.

- Так, він нікому не розповідав про неї, а я взагалі дізналася про неї випадково ...

- І як саме? - Детектив відкрив свій журнал, уважно дивлячись на Лілію. Дівчина спочатку оторопіла. Вона зовсім не збиралася комусь

розповідати подробиці особистого життя свого молодшого брата. Але, коли вже проговорилася, то вирішила розповісти все. Вона полегшено видихнула і посміхнулася, почавши свою розповідь:

- Приблизно років з чотири тому я приїжджала до Моргана в гості. Я в той час сильно посварилася з батьком. Він хотів залучити і мене до свого бізнесу, але я упиралася і, зрештою, досягла свого. Я приїхала влітку, здається, це був серпень. Хата брата завжди була захаращена різними паперами, на яких були написані уривки з книг. Він часто прокидався ночами, ха-ха. І мені дуже подобалося збирати всі ці аркуші в один стос і читати те, що він написав на них. Іноді це були смішні фрази або опис дивакуватого героя. Але одного разу я натрапила на конверт. На ньому не було ні марок, ні штемпеля, яким можна було б дізнатися місце, звідки він прийшов. Все, що він у собі містив, це саме лист. Я дістала його і перше, що прочитала, це було: «Коханий». Я стала читати далі, хоч і розуміла, що роблю неправильно. У листі йшлося про те, що у жінки, яка писала його, все добре і що незабаром прийде шкільна пора і вона буде змушена писати йому рідко. Вона описувала те, що купила додому і що сталося з нею за кілька днів. Мені хотілося прочитати до кінця, але в конверті не було другого аркуша. Я спробувала знайти його в стопці аркушів, що лежали на столі, але в цю мить повернувся Морган. Він підняв прочитаний мною лист, а потім, не бачачи іншого вибору, розповів мені про те, що одружений і що його дружину звуть Софія Вольвранг і вона з Австрії. Вони познайомилися в університеті, але через її батьків їм не вдалося жити разом і тому весь цей час він підтримував з нею зв'язок, надсилаючи їй листи та приїжджаючи на кілька днів, доки навчався і коли вже працював. Брат узяв із мене обіцянку нікому не розповідати про неї. І я дала їй йому. Але тепер це вже неважливо ...

«Так, значить, ось що це були за відрядження?» - Подумав Джеймс, а вголос промовив:

- А чи не могли б Ви розповісти ще щось про неї? Я хотів би поговорити і з нею.

- Боюся, це у Вас не вийде. - Опустила голову Лілія. – Близько півроку тому вона загинула в автокатастрофі, коли вони обидва наважилися з'їздити разом на відпочинок. Вони мали зустрітися на вокзалі, але гальма в її машині виявилися несправними, і вона не доїхала до Моргана всього кілька кварталів. Для нього це було

сильне потрясіння, він кілька разів за півроку їздив на її могилу. Він навіть після її смерті написав їй три листи. Якщо хочете, я можу принести їх. Це єдине, що він незадоволю до своєї смерті віддав мені.

- Так, я хотів би глянути на них. - Джеймс був радий такому повороту. Йому потрібні були ці кілька секунд, поки дівчина ходила по листи, щоб переосмислити сказане нею.

Лілія поспішно покинула кімнату. За хвилину, озирючись на всі боки, дівчина повернулася. Вона простягла детективу три конверти і знову сіла навпроти.

- Я... після його смерті кілька разів перечитувала їх, думала, може, він не дарма віддав їх мені і в них приховано якесь послання? Навіть намагалася переконати себе, що це не його застрелили і що в цих листах він вказує місце, де тепер живе в таємниці від решти світу. Він писав у своїх книгах про такі світи. - Поставивши на коліна лікті і поклавши на долоні голову, сказала Лілія. Джеймс уважно вчитувався в листи, а потім, відірвавшись від них, запитав:

- А особисто для Вас, ким був Морган?

Дівчина посміхнулася і трохи зам'явшись, відповіла:

- Для мене... він був тим, кого я любила найбільше у світі.

- Ви любили брата? - Здивувався чорношкірий чоловік. За той час, який він провів у колі цієї родини, чути подібне, було для нього напрочуд.

- Так, як і всі сестри люблять своїх братів. - Всміхнулася Лілія.

- Можливо, я помилився, але з Ваших щирих слів і такої точної розповіді мені здалося, що Морган був для Вас трохи більше, ніж... просто братом... Вибачте, якщо це здається для вас грубим, це лише мій здогад.

Дівчина зам'ялася ще сильніше, що не змогло пройти повз очей детектива.

- Ви хочете щось сказати? - Запитав чоловік.

- Ну... як би так висловиться... Ха-ха... - Підняла Лілія голову до стелі і різко опустила, прибравши локон свого білого волосся за вухо. - Від Вашого пильного погляду нічого не в змозі втекти... Я... і в правду любила свого брата не зовсім сестринським коханням... Він був людиною, яка завжди підтримувала мене і завжди була поруч... Моє серце просто не змогло залишатися холодною крижиною...

- Так, Ви любили Моргана... романтичним коханням? І як же дав-

но...

- Так... з самого дитинства, приблизно... і, швидше за все, зрозуміла це принаймні у підлітковому віці... Я кілька разів хотіла зізнатися йому... але вирішила, що це дивно і неправильно, тому вирішила замовчати...

- І Ви не шкодуєте, що так вчинили?

- Іноді, але через свій альбінізм, - дівчина протягла руку, провівши по ній іншою. - Я б не змогла нормально жити з ним, навіть якби все везіння світу впало на мене, ха-ха. Мені доводиться носити перуку, мазатися кремом, щоб не згоріти на сонці та носити лінзи, але навіть так я більшу частину часу проводжу в приміщеннях. Ось така біла ворона серед блідих вампірів. - З сарказмом сказала Лілія, схрестивши ноги і склавши на коліна обидві руки.

- А Морган не мав дітей? - Запитав Джеймс, піднявши очі на збентежену дівчину.

- Ні... Морган сказав, що кілька разів пропонував дружині завести дітей, але Софія дуже боялася батька і не наважувалася на такий ризикований крок.

- Розумію... Чи дозволите Ви мені залишити ці листи ненадовго? - Запитав Джеймс, поклавши листи назад у конверти?

- Так, так, звичайно. - Відповіла Лілія.

- А можете мені ще розповісти, у яких стосунках Морган був із братом? Я не можу застати пана Ліама на самоті, щоб обговорити з ним смерть Моргана. - Сказав Джеймс і прибрав листи до свого журналу.

- Вони майже ніколи не спілкувалися. Ліам був дуже недружелюбний по відношенню до Моргана. Нехай вони й не билися, але старший братик завжди тиснув на нього і знущався морально. Пам'ятаю, як вони вступили до одного університету. Ліам був вже на п'ятому курсі, і там між ними сталася бійка. Не знаю, що саме вони не поділили, але новини дійшли до батька майже одразу, як це сталося. У точних науках Ліам перевершував Моргана, тільки молодший брат обходив його на цілу голову з мов та літератури. Можливо, друзі Ліама глузували з нього, бо бачили, що його молодший брат набагато здатніший за нього.

- Ясно ... - Протягнув Джеймс і про щось замислився.

- Я, мабуть, піду, треба завтра зібратися на літак. - Підвівшись на ноги, сказала Лілія.

- Ви вирішили летіти зранку?
- Ні, я планувала сісти на нічний рейс. - Дівчина нахилилася до детектива, прошепотівши на вухо: - Прошу, знайдіть того, хто вбив мого брата. - Дівчина ще раз усміхнулася та вийшла з кімнати.

«Вона любила брата... навіщо жінці, яка любить людину, вбивати цю саму людину? Чортівня якась... Пані Лілія не пішла б на це... так, будь-яка дівчина не стала б вбивати коханого... Чим далі, тим цікавіше...»

Джеймс знову розгорнув листи. Взявши в руки ручку, детектив накреслив на кожному аркуші дивне коло і підніс усі три аркуші до лампи, що горіла над його головою. Листи вкрилися тонкою прозорою плівкою. Чоловік дунув на аркуші паперу і вся дивна плівка в мить висохла, і ніби відклеївшись, упала на підлогу. Чоловік задоволено усміхнувся. Детектив сів назад у крісло, дістав із кишені піджака свій телефон і натиснув на виклик.

- Привіт, так, це я, можеш попросити наших колег із Австрії пробити одне ім'я? Так, я досі працюю над справою Моргана. Дякую, записуй...

Вранці, коли сонце ще не піднялося над горизонтом, Джеймс розплющив очі. Чоловік підвівся, одягнувся та вирішив вийти прогулятися на свіжому повітрі. Але варто було йому зробити крок у бік виходу, як його увагу привернув дивний звук із сусідньої кімнати. Це була третя кімната від сходів. Кімната Рози Летфін. Чоловік тихо постукав.

- Увійдіть... - Почулась байдужа відповідь з того боку.

- Пані Роза. - Джеймс кивнув, входячи до кімнати.

Жінка сиділа на підвіконні. На ній був білий халат та легка нічна сорочка з атласу. Вона курила довгу люльку, і від цього в кімнаті стояв неприємний і їдкий запах гару. На підвіконні поруч із її лівою ногою стояла відкрита пляшка червоного вина та келих, наполовину заповнений криваво-червоним напоєм.

- Чи не вважаєте Ви, що пити в такий ранній час неправильно, пані Роза? - Запитав Джеймс, склавши руки за спиною.

- А, то це Ви стукали? - Гордовито сказала жінка, повернувши голову. - Думаю, настав і мій час сповідатися перед Вами, чи не так?

- Якщо хочете, я можу зайти і згодом. - Уже розвертаючись, про-

мовив детектив, хитро подивившись на жінку.

- Ні, залишіться зі мною. Я... всю ніч не могла заснути, мені не завадило б очистити душу перед такою людиною, як Ви. – Промовила Роза і загасила люльку.

- Чи впевнені Ви, що я підходжу для цієї ролі? Психолог із мене ніякий. – Посміхнувся детектив і підійшов трохи ближче.

- Справа не в тому, психолог Ви чи ще хтось. Ви - людина, яка, я певна, зрозуміє мене. Адже я знаю, які саме справи Ви розкривали.

- Жінка підняла голову вгору, подивившись на чоловіка з усмішкою. Під тьмяним світлом ранку, очі жінки виблискували червоним, весь її вигляд став грайливішим і привабливішим. Але, чи то від хвилювання, чи то від такого видовища, Джеймс зробив крок назад і заплющив очі.

- Не бійтеся, я не збираюся робити з Вами щось, що зашкодить Вам. На відміну від інших у цьому будинку, я ціную своє життя і не проливаю сльози за іншими.

- Від того багато п'єте? - Детектив розслабився, відчувши легкість у словах жінки і зробив ще крок назустріч.

- Ха-ха-ха, дуже можливо. - Жінка повернулася до вікна, спостерігаючи за сонцем, що встає. Але ж Ви прийшли не мої гарненькі промови слухати, а почути від мене, ким же був Морган? Він відрізнявся від нас, хоча Ви й так це зрозуміли. Але він відрізнявся не тільки тому, що міг писати або був веселішим за інших у цьому будинку. Він відрізнявся від нас тим, що не боявся простих людей. Так, ми хоч і вампіри, але жити серед людей доводиться обережно. Чи Ви не знаєте, під яким пильним наглядом знаходяться всі магічні створіння нашого світу? Куди б мій молодший брат не пішов, у нього скрізь з'являлися друзі. А в школі він взагалі був тим, з ким дружили всі, в університеті було так само.

- Але, я чув, що в університеті він, навпаки, цурався людей.

- Хто це вам сказав, Віктор? А Ви знали, що Віктор підкаблучник і вмілий підлабузник, злодій і обманщик? Цей виродок постійно надсилав мені свої подарунки, як тільки дізнався про те, що Морган має таку сестру як я! - Жінка різко розвернулася, через що келих з вином упав, і червона рідина розтіклася по підлозі. - Віктор підлизувався до Моргана весь час, поки той навчався в університеті, коли заради дівчинки, коли заради зустрічі з учителем, щоб отримати хорошу оцінку. А потім, коли дізнався, що може добре нагріти руки на його

книгах, і зовсім не давав Моргану проходу, поки той не взяв його до помічників. Ніхто, крім нашого наївного добрячка, не спілкувався з ним. Він жалів його і через це сам позбавив себе друзів! Єдиним недоліком у житті брата було те, що він завжди намагався бути з усіма одразу. Він не любив себе, завжди намагався догодити всім, підлаштовувався та намагався відповідати ідеалам інших. Всі кажуть, яким добрим він був, але ніхто не знає, як насправді він страждав! - Роза зіскочила з підвіконня, тупнувши ногою. У цей момент Джеймс помітив, наскільки високою була жінка. До цього моменту він вважав, що вона має такий зріст через шпильки на своїх туфлях, але тепер він бачив, що помилявся. Роза була вищою за більшість жінок.

- Я намагалася донести до нього, що те, що він робить, неправильно. Але й сама, будучи дитиною, поводитися нестримно. Я кликала його сюди, саме в цю кімнату і казала йому, що якщо він продовжить прогинатися під людей, то зрештою призведе до того, що люди стануть все більше і більше користуватися ним, а для ТАКИХ, ЯК МИ, це означає лише смерть! - Роза закрила обличчя руками, знову піднявши голову догори. Коли вона прибрала руки, Джеймс побачив, як по обличчю старшої сестри текли річки сліз. - Ха-а-а, пару разів... він сперечався зі мною на цю тему, називав мене ганчіркою, змією, яка боїться зовнішнього світу, і за це я його лупцювала. Скоріше, ми билися. Але він завжди програвав, адже я була вищою і сильнішою за нього. Навіть у зрілому віці я все одно залишаюся ... залишалася вище за нього на півголови, хоча по силі тепер важко сказати. Незважаючи на те, що він народився і був досить кістлявим, можливо, зараз би він запросто міг би дати мені гарну прочуханку, від якої в мене боліло б тіло три дні, як боліло в нього. Хоча, я лише намагалася його навчити, захистити...

- Хм, дивний спосіб захисту, скажу я Вам. Але я зрозумів Ваше місце у його житті. - Спокійно промовив Джеймс.

Роза запитливо подивилася на Джеймса. Чоловік широко посміхнувся і підійшов у притул до жінки, взяв її за руки. Нині їхній зріст був приблизно однаковий і двоє дивилися одне одному просто у вічі. - Вже післязавтра я приведу до Вашого батька та матері вбивцю Вашого брата, а Ви мені допоможете у його затриманні.

Трохи пізніше Роза разом із Джеймсом зайшли до їдальні. За столом вже сиділи Рональд та Лідія. Ліам, Віктор та Лілія були відсутні.

- Батьку, де Ліам та Лілія? - Запитала Роза, займаючи своє місце

за столом.

- Ліам вирішив повернутися додому, у нього завтра збори на фірмі і тому йому слід підготуватися. У Лілії закінчується відпустка, а оскільки вона ще хотіла з'їздити в будинок Моргана, то вона зібралася і незабаром дістанеться аеропорту і вирушить до Швеції. Пан Віктор так само поїхав. Він, як вчитель, теж має бути присутнім на роботі.

- Ми з Лілією планували разом з'їздити до будинку Вашого сина.
- Проговорив байдуже Джеймс.

- Їй зараз важко, тож я не здивований, що вона вирішила їхати сама. - Розвів руками Роналд.

- Джеймсе, вибачте, що ми не змогли надати Вам достатньо відомостей, ми не звикли до гостей і вести розмови про близьких у присутності чужого...

- Вам не потрібно вибачатися, я розумію. - Відповів детектив. Темношкірий чоловік переглянувся з Розою. Жінка, вклонившись низько, вимовила.

- Батьку, мамо... пробачте мені за мою поведінку вчора. Ви стільки років оберігали нас і працювали, як прокляті, щоб утримувати нас чотирьох... Я винна перед вами, і, батьку, пробач мені за слова, сказані з жару... Я не хотіла...

Рональд завмер, потім він узяв тростину і спираючись на неї потихеньку дістався старшої дочки. Він обійняв дочку, притиснувши до себе якнайсильніше, і сказав:

- Нехай моє серце не б'ється і моя шкіра холодна, немов у мерця, я все ще люблю тебе найжаркішою любов'ю, і єдиний, хто повинен просити вибачення, це я. Адже саме я стільки часу був холодний до тебе і до твого старшого брата, хоча ви - мої первістки і я повинен був цінувати вас так само, як і ваших молодших брата і сестру. Пробач мене, Розо. Прошу тебе, дочко... пробач мені... - Плакав чоловік, гладячи старшу дочку по голові. До батька підійшла мати і обняла дочку разом із ним. Роза легко посміхнулася і обійняла батьків з усією теплотою, яку могло виділити її тіло та палка душа.

- Звичайно, звичайно, я вибачаю вам. - Дівчина відсунулася від батьків і поцілувала кожного в лоба.

- Пані Розо, настав час йти. - Глянувши на свій годинник, сказав Джеймс.

- Так, йду. - Жінка широко посміхнулася батькам і пішла за де-

тективом. Вони спустилися сходами до просторого холу на першому поверсі і зупинилися перед дверима. Детектив визирнув у прохід, що веде на кухню й у підсобні приміщення, озирнувся, потім зазирнув через плече жінки, що стояла поряд з ним.

- Ви когось шукаєте? – Зацікавилася діями чорношкірого чоловіка Роза.

- Навпаки, сподіваюся нікого не знайти. - Джеймс глянув у вічі співрозмовниці, в той же час передаючи їй плащ. – Як справи у Вас із магічним телепортом?

- Не дуже, але без нього буває не зручно. На жаль, ми не маємо таких здібностей. От Ви, мабуть, так. Ви сповнені сюрпризів, детектив. - Усміхнулася жінка, одягаючи плащ.

- Ха-ха, тоді приготуйтеся, нас трохи потрясе. – Засміявся Джеймс. Темношкірий чоловік відкрив вхідні двері, пропустивши Розу вперед. За ними з другого поверху спостерігав Роланд.

- Любий, як гадаєш, хто цей детектив насправді? - Запитала Лідія, підійшовши до чоловіка і поклавши свою руку на його.

Роланд уважно спостерігав за тими, хто йде. В цей час детектив, підхопивши свою валізку однією рукою, іншою махнув. В цю ж мить на місці дверного отвору з'явилася сяюча смуга. Після кількох рухів вільною рукою, перед ним засяяли і відчинилися двері. Гість разом з Розою пройшли крізь сяючий отвір і зникли.

- Ця людина, справді, з тих, хто точно зможе знайти вбивцю нашого сина. – Посміхнувся Роланд і нарешті дозволив собі розслабитись. Він обійняв дружину і повільно повів її до сходів, щоб прогулятися після сніданку в саду. Вдихаючи аромат прекрасних троянд і наповнюючись енергією живих рослин, господар будинку - енергетичний вампір думав про детектива.

«Дорогий Джеймс Лувра, я вважав Вас звичайною людиною, тому що Ви не виділялися нічим, окрім свого веселого ставлення до життя. Я знав, що ви, люди, не всі однакові. Серед тих, хто не має особливостей, є й ті, чий можливості тягнутися з давніх-давен. Відьми, чаклуни, маги - ви все ще живете на цьому світі, зберігаючи пам'ять тих давніх часів, коли магія була дикою і не боялася нікого. І навіть не дивлячись на всі спроби таких істот, як ми, сховатися від людей, щоб нам дали спокій, я радий, що серед вас знаходяться ті, хто приймає нас спокій-

но і природно, не прирівнюючи нас до язичницьких монстрів... Дякую тим, хто заснував ОДМС - Організацію Допомоги Магічним Створінням, не дарма я вирішив довірити вам наші життя, спасибі ... »

Тим часом сяючі двері відчинилися з іншого боку, і Джеймс з Розою опинилися недалеко від будинку Моргана. Будинок, хоч і стояв самотньо і виглядав занедбаним, сяяв під променями заходу сонця.

- Схоже, ми встигли вчасно. Тут ще нікого не було. Тепер чекатимемо. – Сказав Джеймс і дістав годинник із кишені, відзначивши для себе час. Було близько п'ятої години вечора. - Як щодо чашечки міцної кави? Я знаю у цьому містечку непогане кафе. - Посміхнувся чоловік, подивившись на жінку.

- А якщо Лілія приїде за нашої відсутності? - Запитала Роза і укуталася у свій плащ, рятуючись від прохолодного вітру.

- Не турбуйтеся, мої друзі мене сповістять. - Джеймс зробив два кроки і сів біля одного маленького каменю. Він постукав по ньому двічі. Камінь заворушився і з-під нього в тіні показалися два яскраві жовтих ока.

- Лаури... – простягла Роза, відкривши рота з подиву. А істота під каменем, побачивши жінку, злякано здригнулася і сховалась. Лаури були полохливими та сором'язливими, але при цьому дуже цікавими та потайливими. Найчастіше працювали на різні організації та людей. Їм було байдуже, хто платить гроші. Але, склавши договір, вони чітко дотримувалися слова до виконання всіх умов договору. На цей раз вони знадобилися ОДМС.

- Вони надійні помічники та й виявити їх майже неможливо. Ну що, ходімо пити каву? – Вдруге запитав чоловік. Роза подивилася за спину чоловіка і побачила, що на кожній гілці дерева, під кожним каменем біля будинку, на березі річки, сиділи лаури, різнокольорові, що ховалися в листі дерев, як хамелеони. Вони чимось нагадували крихітних людей, але на їхній спині росли крихітні напівпрозорі крила, а самі по собі вони виглядали так, наче їх склали з листя. Яскраві жовті очі лаурів були єдиним, що виділялося на тлі зеленого кольору. Жінка мимоволі здригнулася від страху.

- Так ... ходімо ... - Сказала вона і пішла за чоловіком. - А вони моторошні ... - Додала Роза ледве чутно.

- Ха-ха-ха, Ви так вважаєте? – Засміявся Джеймс.

Пара зайшла до маленького кафе неподалік кордону міста. Людей тут зазвичай було небагато. Роза зняла з себе плащ, повісивши його на вішалку біля самого входу, і несміливо сівши за столик, з цікавістю почала спостерігати за детективом. Він акуратно зняв з себе пальто і з грайливою усмішкою на обличчі попросив у білявої офіціантки їхню найсмачнішу каву. Джеймс м'яко приземлився на сидінні диванчика, знову подивився час на своєму старовинному годиннику. Жінка придивилася. Годинник у руках детектива мав не дві чи три стрілки, як звичайні, а чотири. Одна позначала години, друга хвилини, третя, пофарбована в блакитний колір, означала обсяг магії в місці, де знаходився чоловік. А четверта, червона, показувала природу магії навколо. Ця остання стрілка вказувала своїм загостреним носиком символи, що позначають основні елементи магії: вогонь, воду, землю, повітря, темряву і світло.

Між чоловіком і жінкою настала незручна тиша.

- Джеймсе, дозвольте поставити Вам кілька запитань... - Склавши руки в замок, несміливо вимовила жінка.

- Дозволю. – Посміхнувся детектив.

- Як, як давно Ви зрозуміли, що моя сім'я і зокрема Морган є вампірами?

- Як тільки виявив у стіні кулю, якою вбили Вашого брата. У ній був механізм та капсула.

- Механізм? Капсула? І що ж було в цій капсулі?

- Якщо по секрету... - Детектив нахилився до жінки, почавши шепотіти. – Я не звичайний детектив, як ви могли помітити. Я детектив, який працює на організацію ОДМС, що відповідає і допомагає вжитися створінням, подібним до вас, з людьми. Вона має вплив на планеті. Під її керівництвом знаходяться слідчі, детективи, лікарі і навіть вчителі, які на прохання клієнтів можуть їм надаватися для особистих цілей, якщо клієнт з тих чи інших причин чи фізіологічних можливостей на даний момент не може вступати в контакт із людьми. Або ж, як у нашому випадку, сталося вбивство створіння, яке відрізняється від людей. В базі даних моєї організації є дані про всі створіння, які живуть на планеті Земля. Там також є і дані вашої сім'ї. Але річ у тому, що під час сутичок між вампірами, чаклунами чи перевертнями обчислити злочинця за залишеною ДНК просто неможливо. Адже ваші клітини мають високу здатність до регенерації, але тільки всередині тіла. При потраплянні ж клітин у зовнішній

світ, вони розпадаються за мить. Тому для кожного новонародженого з незвичайної магічної сім'ї створюється окрема комірка, в якій зберігається капсула з частинкою вашої особистої магічної енергії. У напівпрозору капсулу поміщаються спеціально вирощені магічні гриби. У вас беруть кров і одну краплю капають на ці гриби. Їх спори зберігають дані про вашу магічну енергію багато-багато століть. І якщо раптом з одним із вас трапляється якась неприємність, наприклад, як із Вашим братом, тоді за слідом магічної енергії можна знайти вбивцю. Головне завдання полягає в тому, щоб знайти залишки цієї магічної енергії на предмет вбивства та порівняти її з тією, що знаходиться в базі даних.

- А якщо, приміром, убивця користувався ножем? І як енергія, що знаходиться в капсулі, могла вбити мого брата? – Прошепотіла Роза, здивовано подивившись на детектива.

До пари підійшла офіціантка, знявши з підносу гарячу каву. Джеймс зробив ковток і з ще більшим азартом в очах відповів:

- Вампірів, перевертнів, а також магів і навіть відьом можна вбити лише за допомогою магії. Але часи чарівних паличок і палиць уже давно минули, і зараз вбивці користуються вогнепальною магічною зброєю. Дістати таку зброю непросто, а кулю зі спусковим механізмом тим паче. Я з'ясував, що вбивця Вашого брата виготовив кулю сам, підігнавши її під зброю, яку можна купити в будь-якій точці планети. У кулю було поміщено капсулу з енергією вбивці. Щоб вона спрацювала, потрапити потрібно лише в голову. При зіткненні з чрепною коробкою всередині кулі спрацьовує механізм. Він висуває тонку голку, яка випорскує магічну енергію із капсули. Чужорідна енергія входить у реакцію з енергією жертви і відбувається маленький бум у мозку. Нейтрони руйнуються, мозок за частки секунди згоряє і все, ціль вбито. - Розвів руки в сторони детектив.

- А хіба не можна вставити в кулю капсулу з чиеюсь чужою енергією? - Випиваючи свою каву ковток за ковтком, спитала Роза.

- Ні. - Різко відповів Джеймс. – По-перше, дістати капсулу зі сховища ОДМС нереально. Це надзвичайний ризик. По-друге, без особових знань та навичок вилучити енергію з тих капсул неможливо.

- А як щодо новонародженого? – Запитала жінка детектива.

- Поки дитина пов'язана із матір'ю пуповиною, згоду на збір енергії надає мати. Коли дитина підрастає і починає усвідомлювати себе як особистість, енергію беруть повторно. Її розміщують у ту ж

капсулу, де була спільна енергія матері і дитини. Через короткий час енергія малечі повністю знищує материнську, заповнюючи собою всю капсулу.

Тут важливо зрозуміти, що енергія та тіло – різні речі. Кров отримати може будь-хто у будь-який спосіб, хоча вона і не зберігається довго у зовнішньому середовищі. А ось енергією, якою всі живі істоти керують ментально, без згоди носія отримати просто неможливо. Тому і немає великого сенсу шукати енергію когось іншого. – Детектив допив каву. Він щиро посміхнувся своїй співрозмовниці і заговорив далі.

- Набагато простіше за допомогою спеціального виду магії розмістити невеличку кількість своєї енергії у капсулі пускового механізму кулі. І все. Зброя готова. Ну, і по-третє, потрібно враховувати ще й те, що вампір може вбити тільки вампіра, а перевертень може вбити лише перевертня. Як і маг і відьма за допомогою подібної зброї, можуть вбити лише мага чи лише відьму. Якщо, наприклад, маг вистрілить у вампіра, він може завдати йому шкоди за умови, що він дізнався елемент магії, схожий з енергією вампіра, що саме по собі досить складно. Але суть у тому, що навіть і ці енергії за складом різуче відрізняються. І в разі заподіяння вампіру величезної шкоди, у останнього завжди в дію вступає його регенерація і він відновлюється, нехай навіть і повільно.

- Тобто, убивця з самого початку ступає на слизьку доріжку? Адже цю енергію можна знайти, знайшовши кулю?

- Не зовсім. Енергія досить швидко зникає, як і капсула, в якій вона містилася. Не багатьом, як мені, щастить знайти знаряддя вбивства з майже цілою капсулою. Отже, такий спосіб вбивства дуже ефективний і має дуже мізерний шанс розкриття вбивці.

- Тобто, Ви дуже щаслива людина, Джеймсе. - Усміхнулася Роза і зробила ще один ковток. Джеймс посміхнувся їй у відповідь.

Минуло близько години з того моменту, як пара прибула до будинку Моргана, і ось довгоочікуваний момент настав. Виходячи з кафе, де подають чудову каву, на долоню детектива приземлився крихітний листок. Роза, виходячи з кафе, задоволено усміхнулася. Тепло поширювалося її холодним тілом, доставляючи жінці неймовірне задоволення.

- О-о-о, якби я тільки знала, що це таке блаженство, ніколи б не доторкнулася до алкоголю... - посміхнулася жінка.

- Притримайте свої компліменти на потім. - Повернувся до жінки Джеймс. - Вони тут. - Чоловік схопив жінку за руку і став прискорюватись, крокуючи вулицею у напрямку до будинку Моргана.

- Хто вони? - Здивовано спитала Роза, намагаючись встигати за детективом.

- Ваш брат та Віктор.

- Що? – Ще більше здивувалася жінка.

- Дуже скоро Ви отримаєте від мене всі відповіді, які побажаєте, пані Розо. Детектив і старша дочка сім'ї Летфінів широкими кроками, наближалися до будинку, що стояв самотньо. Коли стіна фасаду вже виднілась з-за повороту, Джеймс знову схопив супутницю за руку, сховавшись разом із нею за деревом.

- Поясніть мені, що це все означає? - Прошепотіла жінка, коли детектив притиснув її до дерева, а сам виглядав щось через його стовбур.

- Чш.. – Приклавши палець до своїх губ, прошипів детектив. – Дивіться... – Жінка повернулася. Біля будинку її молодшого брата стояла чорна машина, вхідні двері були зламані і з дому постійно вилітали якісь папери. Почулося невдоволене бурчання і зненацька з вхідного проходу вилетів Віктор. Чоловіка відкинуло до самої машини, його окуляри перекошилися, а з носа пішла кров. За ним вискочив Ліам, розлючений і зблідлий, як ніколи раніше. Чоловік підскочив до помічника письменника, схопив того.

- Брудний ти виродок! Вирішив забрати всі гроші собі??? – Скрикнув Ліам і притиснув людину до машини.

- Не кричи! Ти хочеш, щоб нас упіймали? – Закричав Віктор у відповідь, розмахуючи руками.

- Куди ти подів карту? - Протягнув невдоволено старший брат. Він натиснув на чоловіка всією вагою і машина під світловолосям почала гнутися від тиску.

- Я не знаю, де вона, клянуся тобі! Я лише знав, що він має велику суму грошей і все! Куди він сховав карту я й гадки не маю!

- Ти брешеш, як дихаєш, черв'як, не забувай, що це ти вбив Моргана, на твоїх руках кров і мені нічого не варто здати тебе владі! Віктор вмить змінився в обличчі та вирівнявся.

- Кажеш, це я його вбив? Кулю-то випустив ти ... - Чоловік усміхнувся, випинаючи свої ікла назовні. - Це ти був закоханий всеосязним коханням у Софію і марив, як би повернути її увагу. А

як вони з Морганом одружилися, то взагалі забув думати про щось, крім неї! – Єхидничав чоловік, давлячи на Ліама. Той не витримав і знову притиснув Віктора до машини.

- Не заговорюй мені зуби, я хотів лише щастя для Софії! А цей виродок Морган навіть уберегти її не зміг! Я лише хотів помститися йому за її смерть! – Виправдовувався старший син. Чоловік був наляканий, і це, як ясний день, бачив Віктор. Він вирішив зіграти на почуттях Ліама.

- То чому ж тоді твоя Софія не поспішає тебе обіймати, га? Ти, чортів герой на білому коні! - Віктор замахнувся і вдарив Ліама. Чоловік упав на землю. Віктор заліз на нього зверху і почав бити зі всієї сили. І тут він відчув, як у його голову щось уперлося.

- Так, це ви ... вбили мого улюбленого Моргана?! - Почулося позаду біловолосого.

- Лілія? – Здивувався Ліам. Дівчина замахнулася пістолетом і з розмаху вдарила по скроні Віктора. Чоловік відразу втратив свідомість, впавши поряд з Ліамом

- Сестра, що ти робиш? Де ти дістала цей пістолет? - Злякався не на жарт старший брат, підводячись на ліктях і спльовуючи кров. Його молодша сестра стояла перед ним у сльозах, у її руці був пістолет. І незважаючи на нестабільний стан, рука молодої особи не тремтіла.

- Ліам... навіщо... скажи, навіщо ти вбив Моргана? – Схлипуючи, спитала Лілія, спрямовуючи пістолет на брата.

- Ліліє, послухай... Морган, він... адже він був ненормальним, погодься зі мною... таких, як він, треба вбивати, інакше вони зіпсують суспільство. - Натягуючи на обличчя посмішку пролепетав старший брат. Чоловік різко схопився і спробував відібрати у сестри пістолет, як та вистрілила. Куля влетіла в плече Ліама і чоловік, скорчившись від болю, зігнувся.

- Я була так близько... так близько до свого щастя... - протягла Лілія, витираючи іншою рукою сльози. - Я хотіла бути поруч із Морганом, я допомагала йому, підтримувала його! Я навіть убила цю мерзотницю, яка, як хвіст, ходила за ним! Я чекала ... чекала, поки Морган втратить віру в себе ... і в цей момент, з'явилася б я ... Я б підтримала його, зігріла і незабаром ... він став моїм! - Дівчина закрила обличчя рукою, піднявши його вгору. – Я мріяла про той день, коли він подивиться на мене закоханими очима, обійме мене... А може... – Лілія нахилилася до брата. - Може, Морган ще живий? Ха-ха-ха...

Ну, звісно, він не міг померти і лишити мене одну! Ха-ха... Проживатиме століття за століттям, поки моя шкіра не почне розкладатися прямо на моїх кістках! Він напевно чекає на мене, адже він просто боїться вийти до мене через те, що тут перебуваєш ти, Ліам. - Зіниці дівчини збільшилися, а посмішка стала божевільною. - Ось зараз я уб'ю тебе, уб'ю Віктора, і він обов'язково вийде до мене.

- Ліліє, ні, постривай! - Прокричав Ліам, виставивши здорову руку вперед.

- Не бійся ... це не боляче ... - З натиском на останнє слово промовила Лілія. В цей момент біля вуха дівчини прозвучало:

- Пробач, сестро ... - Лілія обернулася. Мить, і куля роздробила їй голову. Дівчина здригнулася і впала на землю. За нею стояла старша дочка сім'ї Летфінів.

- Роза ... - Протяг Ліам, підводячись. Жінка відразу ж направила на нього пістолет і байдуже сказала:

- Не сіпайся, Ліам ... З мене вистачить смертей ...

З-за машини вийшов Джеймс, він поклав одну руку на плече Розі, а іншою повільно забрав спертій нею свій пістолет і прибрав його до себе за пояс. Тут прокинувся Віктор. Побачивши мертве тіло у себе в ногах, біловолосий чоловік спробував бігти, але його шнурки на найкрасивіших туфлях були зав'язані мертвим вузлом. Його безглузде падіння розсмішило лаурів, що сиділи на гілках. Маленькі створіння мало не падали, дивлячись на те, як той борсається.

- Ах, ви мерзенні лаури! - Прокричав Віктор, намагаючись розв'язати свої шнурки. Це йому не вдалось, тому що з-під землі полізли ліани і зв'язали помічника по руках та ногах. - Відпустіть мене! Ви зловили невинного! - Кричав чоловік, борсаючись по землі.

- Якраз ми взяли тих, хто нам потрібен. - Сказав Джеймс і підтягнув Віктора до Ліама.

- Ви не доведете моєї провини!

- Мені й доводити особливо нема чого. - Відповів детектив, принагідно. Для початку я записав Вашу нещодавню розмову, так що суд вже повернеться проти Вас. Так само Ви самі себе підставили, коли запитали у мене за гроші. Вже тоді я підозрював тут недобре. Ви самі себе видали, прилетівши сюди у пошуках сейф-картки, виявивши цим особливу зацікавленість. У місті Ви маєте неприємну репутацію, як вчитель, який спокушає своїх учениць. Про Ваше життя в інституті я поки що мовчу. Спочатку я вважав це забобонами, але,

як бачу, люди, у яких натура вже прогнила до дірок, ніколи більше не можуть змінитися.

- А як же ви збираєтесь притягнути мене до відповідальності? Простого запису нашої розмови буде занадто мало! – Понадіявся Ліам.

- Ну... якщо чесно, для звичайних поліцейських справа Вашого брата і справді залишилася б нерозгаданою. – Джеймс притулювся спиною до машини. Саме для цього існує моя організація ОДМС. Як відомо, вампіри і вам подібні істоти не залишають відбитків пальців, а ваше відмерле волосся спопеляється протягом декількох секунд. А ще якщо додати вашу здатність ховатися в тіні, то навіть досвідчений детектив не розкриє злочину довіку. Але Ви, як і всі створіння, що мають можливість володіти хоч і слабкою, але все ж таки магією, залишаєте по собі магічний слід.

Коли я прибув на місце вбивства, поліцейські обнишпорили всі куточки, але так і не змогли знайти кулю. Це залишилося для них загадкою. Я відразу збагнув, що постріл був зроблений зблизька, тому що куля вийшла на виліт. А коли так, то в мене два козири опинилися в руці. По-перше, Морган, який так сильно був охоплений «теорією змови» і який не довіряв нікому, нікого чужого не підпустив би до себе настільки близько. Отже, вистрілив у нього той, кого він добре знав і кому довіряв. А, по-друге, куля, випущена зблизька, могла застрягти в стіні, де, власне, я її й знайшов. І ось це відіграло вирішальну роль. Її могли б розтоптати перші роззяви, а мені пощастило знайти кулю майже вцілілою.

Виявивши в ній механізм, я одразу поїхав на розтин, щоб встигнути взяти на аналіз залишки крові Вашого брата, яка ще могла б бути в процесі перетворення і зберігала б залишки чужої енергії. Я встиг. А знайти людину з такою ж енергією в нашій базі даних не складно. Ваш батько виявився одним з багатьох, хто довірив своє життя і життя своїх дітей нашій організації, яка, крім розкриття вбивств, допомагає магічним створінням мирно жити з людьми. Про кожного з вас зібрано окрему справу – ім'я, вік, зовнішність, група крові та відомості про енергію вашого тіла.

Одразу як я прибув в будинок Вашого батька, я помітив Ваше хвилювання, Ваш страх - Усміхнувся Джеймс, сівши перед Ліамом навпочіпки. - Звичайно, це все непрямі докази, але проти підтвердження Вашого магічного сліду, зафіксованого в лабораторії

нашої організації, Ви не зможете нічого пред'явити. Плюс до всього наші помічники, - Джеймс кивнув у бік кущів і дерев недалеко від машини і кілька десятків яскраво-жовтих крапок з'явилося серед густої зелені у сутінках дня. - А їх тут понад сотню, також підтвердять Ваші слова, сказані кілька хвилин тому. Отже, Ваша вина так само доведена, пане Ліам. – Посмішка детектива стала ще яскравішою, ніж була до цього. Вампір опустил голову і тихо спитав:

- А де ж тоді гроші? Де карта з грошима Моргана?

- Вона знаходиться в одержувача, кому ця карта і була призначена, можете не турбуватися. А тепер відправимо Вас куди слід. - Джеймс підвівся і відкривши портал, пропустив через них Ліама та Віктора.

- Що з ними буде? - Запитала Роза, стиснувши своє передпліччя рукою.

- Суд винесе рішення і, швидше за все, Вашому братові доведеться кілька десятків років посидіти в камері, а щодо Віктора я точно сказати не можу. - Джеймс розвернувся всім корпусом до високої блідої жінки.

- Але й Вам, моя любя Роза, теж доведеться відповісти за вбивство сестри. Але тут, я думаю, - детектив подивився на труп молодой дівчини, - буде використано пом'якшувальні обставини, адже Ваша сестра мала сильний психічний розлад.

- Так, я розумію. - Роза подивилася Джеймсу просто в очі довгим поглядом. - Але мені теж тепер цікаво, а хто є отримувачем усіх грошей мого покійного брата? І як карта потрапила до його рук? – Жінка нарешті змогла розслабитись.

Джеймс хитнув головою та відкрив портал. Кивком голови він запросив Розу пройти крізь нього. Жінка скося подивилася на детектива і увійшла в отвір, що світився. Вона опинилася разом із детективом на цвинтарі, де був похований Морган Летфін. Це був міський цвинтар у тому самому місті, де й жив сам письменник. Вся його могила була заставлена подарунками шанувальників, тисячі свічок, листи та яскраві червоні троянди повністю вкривали невеликий горбок під високим деревом. Біля могили стояла зовсім молода дівчина. Її волосся було чорним із золотим відтінком. Вона поклала на могилу криваво-червону троянду і неквапливо повернулася. Її шкіра була біліша за сніг, а очі сяяли яскравим фіолетовим відтінком. Побачивши пару, дівчина легко усміхнулася:

- Рада познайомитись, тітка Роза.

Джеймс Лувра. Виписка із щоденника.

«Це була Амая Вольвранг-Летфін, дочка Моргана Летфіна. Софія завагітніла нею, коли вона та Морган були на останньому курсі навчання в університеті.. Весь цей час Морган приховував факт її народження від своїх близьких, побоюючись їхнього неприйняття у коло сім'ї напівкровки. Адже Софія була звичайною людиною. У листах, які Морган надіслав Лілії, було приховано послання. Над фальшивим текстом були написані слова, які розкривають його стурбованість приховувати своє життя буквально від усіх».

«Дорогий Джеймс Лувра, якщо цей лист потрапив до Ваших рук, значить мої гірші здогади відбулися. Я, Морган Летфін, хочу допомогти Вам у розслідуванні мого вбивства. Швидше за все, Ви вже здогадалися по палаючих зіницях і нервових тремтіннях рук про те, що моя молодша сестра з самого дитинства шалено в мене закохана. Спочатку я вважав, що згодом її потяг до мене пройде. Я намагався не звертати на це уваги і не розповідав їй, що вже давно помітив її почуття. Я намагався бути стриманим з нею і жодним чином не виявляти відповідних, навіть братських почуттів. Але коли у моєму житті з'явилася Софія, Лілія різко змінилася. Мабуть, вона здогадувалася про щось, бо хоч і стримувалася, але від її холодного тіла вампіра так і віяло вогнем гніву й ненависті. Коли їй вдалося виявити листи Софії в моєму домі, її погляд зовсім став божевільним. Її спалювали ревності, які не знали меж.

Я зрозумів, що незабаром двері, які тримають усі почуття, які вона так старанно стримувала в собі всі ці роки, розірвуться. Тоді я вирішив зникнути. Я хотів забрати Софію та поїхати в інше місто, іншу країну, поміняти ім'я та розпочати нове життя. Але моя сестра добралася до неї швидше... Того дня на вокзал до мене приїхала Лілія і вручила мені шматок волосся Софії... На її обличчі була шалена посмішка. Вона підійшла до мене і прошепотіла: - Дуже скоро ми будемо разом, коханий...

Я слабкий характером і просто не зміг якось нашкодити їй у той момент... Емоції вирували в мені, і я просто божевіль, але тоді я зрозумів, що якщо не відповім сестрі взаємністю, то її ревності мо-

жуть убити і мене. А якщо я помру, то моя дочка, про яку нікому не відомо, залишиться сиротою... Я не хотів цього...

Займаючись письменницькою діяльністю, я зібрав хорошу суму грошей, про яку нікому не розповідав. Я намагався вести замкнений спосіб життя, щоб не привертати до себе увагу. Усі книжкові справи я перевів до офісу, щоб навіть мій помічник нічого не запідозрив. За довгі роки спілкування з цією людиною, я вивчив його повністю і підозрював, що він може в якийсь момент зробити щось страшне, адже він дуже ласий до розкоші, а за розкіш треба добре платити. І сталося так, що я припустився помилки, проговорившись про зібрані для дочки гроші Віктору. Ось тут я злякався не на жарт, адже останнім часом Віктор та мій брат почали дуже тісно спілкуватися. А знаючи, наскільки мій брат був віроломний і жадібний до грошей, я почав переживати і за своє життя.

Того ж дня я надіслав доньці листа разом із карткою. І тут же написав листа Вам, відправивши його Лілії, бо знав, що якщо мене вб'ють, то тільки Ви зможете розгадати цю загадку, а моя молодша сестра обов'язково покаже Вам листи, адже вона захоче з кимось поговорити про мене. Я багато чув про Вас, Джеймсе, і навіть написав книгу, де прототипом одного з героїв виступили Ви. Я прошу Вас, подбайте про мою дочку, про мою старшу сестру Розу та моїх батьків. Незважаючи на свою пристрасть до випивки, Роза завжди намагалася мене захистити і вчила не прогинатися під людей, а я навіть не подякував їй за це. На перший погляд вона може здатися нестерпною і неприємною, але в душі вона прекрасна добра жінка, яка вміє кохати.

Заздалегідь дякую Вам, Джеймс Лувра.
Морган Летфін.

Джеймс Лувра. Виписка із щоденника.

«Морган Летфін був люблячим батьком, хорошим братом, милим сином і прекрасним письменником, який зміг проникнути в серця людей і зародити в них любов до неймовірної магії та її таємниць, магічних створінь і конкретно до нас, магів, які намагаються тримати тендітну рівновагу між світом магії та світом людей. Дякую Вам за допомогу, любий Моргане. Можете

*не турбуватися, Ваші останні побажання були виконані.
Джеймс Лувра. 20 Травня 2012»*

ЕПІЛОГ

Після знайомства з племінницею, дочкою Моргана Летфіна Амайєю, Роза постала перед судом, як жінка, яка вчинила ненавмисне вбивство. Стійка та знаюча свої права жінка без сумнівів і страху відповідала на будь-які питання судді. За рішенням вона була позбавлена волі лише на три роки, на відміну від брата Ліама, який отримав строк на 70 років.

Ці три роки Роза провела в одиночній камері, але поводитися так, ніби знаходилася у своїй квартирі в центрі Нью-Йорка. Джеймс намагався приходити до неї будь-якої вільної хвилини. Все-таки характер і грайливість цієї молодого особи змусили його розбите серце забитися частіше.

Після звільнення старшої дочки Летфінів, Роза та Джеймс вирішили, що немає більше причин приховувати інтерес один до одного та одружилися. Після весілля вони вдочерили Амайю, яка всі ці три роки звикала до несподівано знайдених бабусі та дідуся. Але їхнє терпіння і невисловлена до її батька любов, яка тепер звернулася на неї, зробили неможливе. У їхньому великому маєтку, колись такому сумному й пригніченому після всіх подій, знову оселилася радість та надія.

ТРИСТАН-ДА-КУНЬЯ

Трістан-Да-Кунья. Десь в Атлантичному океані.

У височині синього неба сяяло полуденне сонце. Його промені досягали самої поверхні солоної води, відблискуючи і стрибаючи по борту старого, порослого поліпами, брига, що вирішив пришвартуватися в цих загублених водах Атлантики. В каютах матросів та покоях капітана стояла могильна тиша. Вітрила були згорнуті, і тільки одноокий пірат, з перекошеним від кислого присмаку фруктів обличчям, стояв на палубі, завзято дивлячись перед собою на скелястий острів, від якого так і віяло ворожістю та небезпекою.

Чоловік вдивлявся в його темні скелі, пальми, які розрослися до неймовірних розмірів, і в три човни, котрі залишилися на рівному і легкому для підйому пляжі. Там, за стовбурами тисяч пальм і папоротей, крізь неприємні крики чайок і галасливий прибій, все ще виразно було чути крики старого буркотливого капітана, якому пару років тому потужним ударом у шию мало не зламали трахею, через що той постійно голосно кашляв і гримів басом.

Капітан виглядав так, як і личило цьому сильному і відважному слову. Чоловік був широкоплечим, бородатим, з люлькою в роті і в темно-синьому трикутнику з білим пером з одного боку. На ньому був синій камзол, забруднений розлитим вчора вином, з пропаленим лівим рукавом біля самого краю і великою яскраво-блакитною латкою біля плеча, яка так і різала очі його прихвостням, які плелись позаду.

Поміж двадцятьох нападників, обвішаних дірявим одягом, чотками, намистами і браслетами з каменю і кісток, споряджених гострими шаблями і хто знає з відкілья узявшимися кирками і лопатами, крокував справжнісінький святий в чорній рясі з золотим хрестом на шиї і великою, навіть величезною книгою, в руках.

Чоловік був середніх років, худорлявий, світловолосий і дуже високий, у порівнянні з капітаном, що вічно горбився, і членами його команди. Єдиний, хто міг би зрівнятися з ним за зростом, це був темношкірий боцман. Вузькі очі й рідка борідка, заплетена в три кіски, надавали цій височенній людині якусь загадку.

Чоловіки йшли довго, поки грізного вигляду капітан не зупинився і не обернувся різким рухом до святоші, який ткнувся в книгу.

- Врахуйте, отець Мор, якщо ми не знайдемо те, що шукаємо, ви бу-

дете прибиті до хреста, як ваш всесильний Господь і скинуті на дно океану, щоб перетворити його води на вино або, того краще, ром!

Команда розреготалася.

- Але якщо ви це зробите, вам не відшукати проходу в гробницю, адже тільки я один все ще можу читати шумерською. — Холодно й без частки страху відповів святий отець, поправивши свої окуляри.

Капітан хмикнув.

- Я ж довів вас до острова і веду правильним шляхом. Хоча правильним його важко назвати, адже Господь Бог вчить нас не прив'язуватися до матеріального та земного, а дорожити щастям та власним життям.

- От-то й воно, отець Мор, що щастя можна отримати лише маючи гроші! А життя надто нудне без земних благ! Ха-ха-ха!

Капітан зробив знак головою і боцман по його команді вдарив святошу. Отець Мор в останній момент встиг втримати книгу, що вислизала з його рук. Ця книга була такою старою, що її сторінки були зроблені не з паперу, а зі шкіри молодого теля, зарубаного, найімовірніше, на обід для якогось високоставленого воєначальника шумерів, багато століть тому.

Святоша вийшов уперед, повівши загін далі.

Джунглі ставали дедалі густішими. Незабаром тіні повністю накрили собою людей, віщуючи наближення до їхньої заповітної мети. Серед кущів папороті та пальм з'явилась кам'яна скеля трикутної форми. Підійшовши до неї, пірати побачили тотем, вирізаний прямо в скелі. Він являв собою крилату людину з головою орла, а поряд з ним стояв лев, роззявивши свою зубату пащу.

Пірати не звернули уваги на цей знак і пройшли далі. Для них він означав лише одне - їх мета близько. І тільки святошу пробрало холодне тремтіння - він відчував недобре.

За першим тотемом почали з'являтися ще. Вони ставали все давнішими, все більш зарослими і зруйнованими. Крізь піщаний ґрунт і паростки, що тягнулись до сонця, проглядалися обриси бруківки. Темно-сірі камені квадратної форми були обережно викладені у вигляді широкої дороги, і чим далі вона тяглася, тим краще її було видно. Вона манила, вона тягла за собою, від чого пірати, бажаючи швидкої перемоги, почали пересувати ногами все швидше і швидше, лякаючись спізнитися.

Густий туман огортав джунглі.

Чоловіки бігли стрімголов, спотикаючись і сміючись, побачивши в

далечині заповітну печеру. Коли до призу залишалася пара кроків, прогрімів бас капітана:

- Стояти, дурні!

Пірати зупинилися, у німому захваті оглядаючи зубасту пащу темного проходу. Грот привітав їх холодом, мороком та незвичайними чорними стінами. Здавалося, що в них сяють зорі.

Капітан, кульгаючи, підійшов до зачарованих підопічних і, піднявши голову, помітив напис над входом. Довга фраза, що витесана в камені, була попередженням. Не довго думаючи, чоловік вихопив з рук одного з посіпак підготовлений смолоскип і підніс його до своєї люльки та запалив. Він зробив крок уперед і відразу зупинився, коли його гукнув неприємний голос святого.

- Капітане, на стіні попередження.

- Та-а-а-ак? – Невдоволено протягнув капітан і на видиху продовжив. - І що ж воно каже, святоша?

- «У світлі - темрява, а у темряві - світло. У душі багатство, а за душею - смерть». Мені здається, це натяк на божі вчення.

- А як на мене дурна страшилка, яку пишуть усі давні перед тими місцями, де ховають скарби. Ходімо хлопці, годі прохолоджуватися!

Загін увійшов у печеру і тут же зник у темряві, закутій щільним туманом.

На плече, матроса що залишився на палубі, сів червоний ара, стривожено потріпавши крилами. Надворі вже стояла глибока ніч, а туман, огорнувши корабель на кілька годин, поступово розсіювався. Матрос побачив перед собою острів, злякано відсахнувся від краю палуби. Його бив озноб, поки чоловік озирався на всі боки, побачивши, що опинився на невідомому йому кораблі.

ВІЧНА ЛЮДИНА

Земля, через N часу після 3 світової атомної війни.

Статус: активний.

Населення: 1 людина.

Міжгалактична станція на місці пустелі Сахара. Нині оазис, вкритий густою тропічною рослинністю, найкрасивішими квітами та новими живими організмами.

- Йото! Йото, почекай! Ти куди вирішила йти? Командир наказав залишатися в таборі — ми не знаємо, на що здатна ця планета! – Кричало дивне створення іншому. Все його тіло було кістлявим і мало шість кінцівок. Покрито було дивними наростами і міцним темно-синім панциром, сполосованим зеленими лініями, що гарно переливалися на сонці.

- Нандра, невже тобі не цікаво? Ми опинилися на планеті, де раніше жила така ж розумна раса, як і ми! Команда із дослідницького відділу принесла стільки цікавих штук! Хіба тобі самій не хочеться побачити все на власні очі? - Відповідало інше створення, пробираючись крізь зарості.

- Але ж це може бути небезпечно! Ми не знаємо, хто тут мешкає! Та й на додачу, навіщо дивитися на залишки цивілізації, яка жила на цій планеті невідомо коли? Жила у величезних кам'яних пірамідах і знищила сама себе через якусь заздрість та користолюбство! – Обурено махала руками супутниця Цікавої.

- Це ж так цікаво! Вони мали всього чотири кінцівки! Чотири! Вони не мали ні панцира, ні хутра! Були одним із найслабших видів! У мене в голові взагалі не вкладається, як такі незахищені і тендітні істоти змогли стати чільним видом на планеті! Розуму незбагненно! – Вигукувала Йота.

- Нам з тобою точно дістанеться... - Похитала головою Нандра.

Двоє створінь йшли крізь рясні чагарники очерету. Під їхніми ногами провалювався золотий пісок, над головами сяяло блакитне небо без жодної хмаринки. Десь далеко текла річка, що несла прозору воду далі по материка. Нандра здригалася від кожного раптового звуку, весь час тримаючи зброю напоготові. З себе вона представляла щось подібне до пістолета, але з сяючим плазмовим вогнем усередині. Створіння повертало голову з боку в бік, шукаючи своїми шістьма очима істот, що шаруділи і пищали в кущах.

- Нандра, та не смикайся ти так. Невже ти боїшся якихось комашок?
- Засміялася Йота, повернувшись до подруги.

- Я й боятися? Ха! Ти краще дивися під ноги! Я одна з солдатів імперії, і я нічого не боюся...! - Не впевнено простягло створіння, продовжуючи прислухатися. Її подруга опустила вуха, що мають одразу три довгі раковини, скорчив незадоволену морду.

Створіння розсунуло широке листя папороті і голосно заверещало.

- ЩО?! ДЕ?! – Закричала її подруга, готуючись вистрілити.

- I-i-i-i! Дивись! Ми знайшли місце, про яке говорив командир! Ти тільки подивися, цей будинок не у формі піраміди – це куб! – Продовжувала кричати Цікава.

Двоє створінь вийшли на зарослу галявину. На ній стояла кам'яна будівля, що нагадувала будинок. Вона поросла різними рослинами, які пускали свої стебла крізь щілини в цеглині і фундаменті. Будівля мала веранду. На ній, під тінню, стояв дивного вигляду стіл, що нагадував півмісяць. На його поверхні блищали різні срібні кола, великі та маленькі, зі смужками та без. Біля столу стояв стілець, а поряд з ним на землі лежали рештки: кістки ніг лежали на землі, тазова кістка знаходилася разом із хребтом на стільці, а на столі лежали кістки рук та череп. Він був спрямований у бік створінь, наче дивився на нових гостей. Створіння підійшли ближче, з цікавістю роздивляючись рештки.

- Це і є ті істоти, що мешкали тут до нас? - Запитала Нандра.

- «Люди». Їх називали «людьми» – Поправила подругу Йота.

- Ну, люди... Вони що... ось так і виглядали? Тут же одні кістки!

- Так ні ж! За нашими даними, їхні тіла складалися з плоті, а коли людина вмирала, то тіло розкладалося і залишало тільки це. - Тицьнувши скелета пальцем, прошепотіла цікава. – Вперше бачу скелет, що так добре зберігся! Ми точно не знаємо скільки років минуло з тієї війни, але за зразковими розрахунками, кілька тисяч, якщо не більше. Ми знаходили лише уламки кісток, і те — більша частина з них руйнувалася лише від дотику, перетворюючись на пісок, під нашими ногами. А тут лежить цілий! Мало того, таке відчуття, що людина якій він належав, померла всього кілька років тому! Ти тільки глянь на його прекрасний стан! – Раділа Йота, взявши до рук череп.

Нандра оминула рештки. Її увагу привернув товстий дріт, що вів до столу. Створіння розгорнулося і почало йти за проводом, покидаючи будівлю.

- Потрібно буде забрати тебе до центру і показати дослідникам – оце

вони заздритимуть! Як добре, що Різа дозволила мені обстежити цю територію замість неї... Головне - повернутися до заходу сонця, інакше нам і в правду влетить від командира.

- Е-е-ей! Йота! Іди сюди, тут щось цікаве! – Істота поклала череп у сумку та зайшла за будинок. За будівлею виявилися величезні сині панелі, поділені на кілька секцій. Нандра оглядала дроти, з обережністю тикаючи в них ціпком.

- Мабуть, ці панелі служили для вироблення енергії... Сонячна енергія – точно! Ці «люди» і справді були на щось здатні! - Сховавши зброю і схрестивши руки на грудях, засміялося створення.

- А куди ведуть ці дроти? - Поцікавилася Йота, обережно торкаючись панелей.

- Пара з них веде до будинку – там на стелі висять дивні круглі кульки. Мабуть, з їх допомогою той хто тут жив, освітлював своє житло. І ще пара дротів йдуть до того зігнутого столу. Цікаво, що як і той скелет, так і ці панелі з дротами у відмінному стані. Я думаю, цей людь загинув зовсім недавно.

- Але ж цього не може бути! Людь не міг прожити так довго! За даними, їх середній вік близько сімдесяти років! Мені здається, енергія не просто так подавалася до того столика. Ну-бо, спробуємо відновити зв'язок між панелями, а потім походимо тут ще: може, в будинку ще щось цікаве залишилося? - Йота підійшла до подруги. Та у відповідь на таку ідею невдоволено скривилася.

- Ну... добре! Нам потрібно знайти те, що використовувало цю енергію, оскільки дроти та панелі більш-менш гаразд. - Покрутила Нандра долонькою. - Оглянь стіл, може там щось знайдемо.

Вони розділилися. Йота повернулася до столу. Вона провела долонею по його поверхні, струшуючи листя. Несподівано від її дотику сріблясті кола почали світитися блакитним, і над столом яскравим світлом засяяло прямокутне віконце. Йота відскочила від столу і впала додолу.

- Нандра! Нандра, йди сюди! Здається, я його ввімкнула! - Крикнуло створіння, здригаючись і підводячись на ноги. Її подруга почувши крик, одразу ж прибігла.

- Дивись! Це схоже на голограми, які ми використовуємо! - Вказала цікава на блакитний екран. Нандра підійшла ближче, примружившись усіма шістьма очима.

- Тут щось написано... мабуть, їхньою мовою. Ще й картинки чудні... – Створіння почухало голову там, де росло два вигнутих рога.

- Ану, дай! - Посунула подругу Йота. Вона вдивлялась в екран, швидко бігаючи очима по написаному.

- Ми втрачаємо час! У тебе нічого не вийде...

- Знайшла! - Вигукнула Цікава, тиснувши пальцем у яскравий блакитне коло на екрані.

- Це погано закінчиться. - Вдарила себе Нандра по лобі долонею.

- Він, мабуть, записував повідомлення і хотів, щоб хтось побачив їх.

- Переглядаючи відео, що вискочило на екрані, говорила Йота.

І хто ж цей «хтось»? Він один із усієї планети вижив! – Вигукнула Нандра.

- Ось тут повідомлення... і воно... останнє... - Подруги переглянулися. Йота знову натиснула на коло, що вискочило у кутку. Відео збільшилося, і двом дослідницям постала істота без панцира і хутра, наростів, хвоста або чогось того, що вказувало б на спорідненість з Йотою та Нандрою. Єдине місце, де в нього було хутро, це, мабуть, голова. Але то було не хутро — а волосся. Волосся створіння було чорним, шкіра червона, ніби обгоріла. Воно мало два ока. Вони були блакитними, як голограма. Він мав маленький ніс, тонкі губи і рівні білі зуби. Йота і Нандра промацали свої, які нагадували зуби пили і з подивом знизали плечима, продовживши дивитися. Слабке створіння в дивному на вид одягу не поспішаючи сіло за стіл, направивши на себе камеру.

- Т-а-а-а-кс... - Протягнув чоловік, посміхнувшись.

Нандра штовхнула подругу в бік.

- А що він каже? Ти знаєш їхню мову?

- Я? Ну... із залишків того, що ми знаходили, їхня мова дуже дивна! Причому чомусь у різних куточках планети говорили по-різному... – Заторохтіла її подруга.

- То ти знаєш чи ні?! - Обурювалася її попутниця. Цікава закрила морду руками і засмучено протягла:

- Ні-і-і-і. - З усіх шести очей полилися зелені сльози.

- Ох-х, час витрачено дарма! - Важко видихнула Нандра.

Тут Йота раптово вигукнула:

- Я так хотіла дізнатися щось нове про цих людей! Ну, не може все так закінчитися! – Ридала дослідниця. Попутниця закрила чотирма руками свої величезні вуха божеволіючи від плачу подруги.

А-а-а-а! Гаразд! Пішли назад на станцію! Візьмемо всі словники, які ви створили та перекладатимемо. Тільки не реви, я тебе благаю! - Крикнула Нандра, давши подрузі потиличника. Створення відразу переста-

ло плакати.

- Ти справді допоможеш мені перекладати? – Жалібно протягла Йота.

- Так, так, а тепер давай повертатись. Надворі вже темніє. – З полегшенням промовила захисниця.

- Нандра, я така рада, що ти зі мною! – Радісно грюкнувши в чотирма долонями, сказала Цікава.

Попутниця схопила подругу за вухо, потягнувши за собою. Йота повернулася до скелета.

- Почекай ще трохи! Ми скоро повернемося!

- Та, навіщо ти йому це кажеш? Він же мертвий! – Дивувалася захисниця, йдучи крізь густі чагарники.

- Не знаю, хочеться. – Знизала плечима цікава.

Двоє дослідниць близько півгодини йшли через розлогі кущі папороті та очерету. Незабаром вони почули знайомий звук мотора їх станції. Вийшовши з-за листя, Цікава та захисниця опинилися перед величезним кораблем, що мав форму краплі. Він стояв на трьох товстих опорах, роззявивши свій широкий рот. Навколо була галявина випалена двигунами, але не дивлячись на це, де-не-де вже прорізалися листочки жовтої трави.

- Нандра! Йота! Ви вже повернулись? – Помітивши мандрівниць, прокричало ще одне створіння. Воно вийшло з трюму корабля, радісно посміхаючись своїми гострими, як бритва, іклами. – Ви виглядаєте замученими! Щось трапилося?

На очі Йоти почали накочуватися сльози і вона готувалася вилити весь свій біль, але тут Нандра закрила їй рота обома руками.

- Прошу, Марсе, не нагадуй. Мені вистачило й однієї її істерики. – Сердито подивилася захисниця на лаборанта, що прийшов.

- Гаразд, гаразд, тільки не з'їдай мене своїм поглядом. – Замахав руками Марс, роблячи обережні кроки назад. Двоє дослідниць піднялися на борт. Вони пройшли довгим коридором, освітленим білими напівпрозорими трубами, заповненими якимось світним розчином. Потім вони досягли розвилки. Коридор праворуч вів у їдальню та кімнати відпочинку. Коридор ліворуч вів у лабораторію та бібліотеку, а сходи вели на командирський місток. Цікава і захисниця, обережно подивилися спочатку праворуч, потім ліворуч і неквапливо рушили до бібліотеки. Підійшовши до білих дверей на магнітному замку, пара почула невдоволені вигуки з боку лабораторії.

- Я не розумію, навіщо так поспішати? Навіщо ти так зациклюєшся на цій місії? – Почувся високий жіночий голос.

- Як ти не розумієш! Нам треба поспішати! Імператор чекає на схвалення для заселення планети! Ми повинні якнайшвидше подати йому звіт! – Прогримів чоловічий голос.

- Хіба ти не розумієш, що просто вилизуєш ноги імператору? Він може почекати пару місяців, поки ми не отримаємо достовірні дані про те, що планета придатна для заселення! Поспішні висновки можуть призвести до катастрофи!

- Не смій піддавати правління імператора сумніву! Верховні жриці вибрали його як єдиного правителя нашого сузр'я! Він бог і ми повинні виконувати його накази якнайшвидше! - Тут двері лабораторії відчинилися і з неї вийшло міцне створіння з шістьма кінцівками. Воно було в одязі, що нагадує військовий камзол синього кольору. Нандра і Йота стали на одне коліно, виявляючи свою повагу.

- Капітане! – В один голос промовили дослідниці. Але командир корабля навіть не звернув на них уваги і зло випустив крізь свої чотири ніздрі гарячу пару. Подруги схвильовано зазирали до лабораторії, де стояла така сама, як і вони жінка. Але вона була вищою, витонченішою і мала гарне біле волосся, яке спадало до місця, де у людей талія. Для раси, що має короткий чорний волосяний покрив, було дуже незвичайно бачити свого побратима з такою чарівною зовнішністю. Жінка поклати руки собі на груди, тяжко видихнувши.

- Поки ти будеш так поспішати, ти не помітиш як рахуючи зірки, втратиш з неба місяць, чортів капітан ... - Тихо промовила особа, витерши сльози, що виступили на очах. Вона повернулася, повернувши собі строгість і спокійно промовила.

- Йото, Нандра, ви вже повернулися? Як ваше завдання?

- А-а-а... все нормально... Ми просто прийшли взяти потрібні нам книги... - Здрагаючись від хвилювання, говорила Цікава.

- Нандра, нічого ж не трапилось? - Запитала жінка, підійшовши ближче. Захисниця стала на коліно.

- Ні, все гаразд, пані Різо. - Не зволікаючи ні на мить випалила Нандра.

- Добре, якщо щось знадобиться - кличте мене.

Дослідниці вклонилися і швидко сховалися у бібліотеці.

- Фух ... - Полегшено видихнула Нандра. – Пішли шукати словники. Потрібно взяти все, що ми зможемо знайти. Головне - не поспішати, бо

можемо пропустити щось важливе.

Захисниця поклала на стіл посеред кімнати зброю, знявши з себе дивні обладунки. Йота поклала на стіл сумку і разом із подругою подивилася на довгу шафу, що тягнулася по всьому невеликому приміщенні. У ній були тонкі, білі і прямокутні прилади, що нагадують електронну книгу. На торці кожного такого пристрою була написана назва файлів, які зберігалися в ньому. Дві подруги оглядали кожен пристрій, шукаючи ту, в яку дослідники записували мову людей. На перегляд всіх пристроїв пішло не менше трьох годин. І ось, нарешті, оглянувши більшу частину, вони таки знайшли потрібний пристрій. Подруги стомлено сіли за стіл, витягнувши руки.

- У мене очі болять дивитись... - Протягла Нандра.

- Теж саме, навіщо їх такими яскравими зробили, не розумію? – Невдоволено пробурчала Йота.

- Подивись, ми хоч те знайшли? Бо назва одна, а всередині може виявитися зовсім інша. Ти ж знаєш цих учених, їм аби швидше записати результат, а де він уже буде записаний їм все одно! Потім шукай його де хочеш...

Йота тицьнула пальцем у пристрій і над ним вискочило блакитне віконце. Цікава почала прочитувати написане.

- Так, це те. Нам пощастило, що люди мали схожий діалект, як у нас, тому перекладати має бути легко. Тільки ось труднощі у тому, що у різних регіонах мова в людей теж відрізнялася. Потрібно зрозуміти, якою мовою розмовляє наш друг, і тоді ми зможемо перекласти сказане.

- Може спробувати записати те, що він вимовляє? Принести лист сюди та зіставити? - Видихнула Нандра.

Йота замислилась.

- Думаю, можна. Мені дуже хочеться дізнатися, про що говорить цей люд.

- Так, так. – Помахала рукою захисниця.

- Тоді, може, уночі повернемось туди? - Схопившись на ноги прокричала Цікава.

- Ти здуріла!? Ти хоч знаєш, як небезпечно може бути вночі! - Обурилася Нандра.

- Але ж ти найкращий солдат сузір'я, який нічого не боїться! Хіба ні? - Заохочувала подругу Цікава.

- Я нічого не боюся! - Схопившись на ноги прокричала Нандра.

- Значить, вирішено, відвідаємо нашого друга. - Ляснула в долоні

Йота.

- А чому не можна піти наступного дня? Все одно тут ночі короткі. – Схрестила захисниця руки.

- Тому що нам давали дозвіл досліджувати цю територію лише раз. І якщо ми звідти нічого не принесли, то другого шансу нам не дадуть. Тому залишається тільки потай пробратися туди. - Захитала головою Цікава.

- О, боги ... - Поклавши голову в долоню, невдоволено промовила Нандра. Дівчина одягла обладунки, взяла зброю, додавши: - Тоді приготуй все до відправки. Як будеш виходити - розбудиш мене.

- Як накажете! - Весело вимовила Цікава. Її подруга пішла і Йота почала готуватися до операції. Вона взяла зі своєї кімнати більшу сумку, стягла з кухні кілька фруктів дивної форми. Поклала у сумку прилад та електронний блокнот, який мав голограмну клавіатуру. До глибокої ночі Йота не могла заснути. Цікавість розпирала її на всі боки, не даючи мозку і хвилини спокою.

Коли сонце сіло і вся команда поринула у сон, Йота піднялася на ноги. Вона акуратно наступаючи на м'якушки своїх ніг, пройшла до житлового корпусу корабля. Дівчина тихо відчинила двері, увійшовши до крихітної кімнати. Там, на свого роду гамаку, солодко спала її подруга.

- Нандра, Надра! - Пошепки говорила Цікава, розштовхуючи подругу.

- Ммм... що? Вже пора? - Позіхаючи промовила захисниця.

- Так, підіймайся! Потрібно йти! – Бухтіла Йота.

- Добре, тільки не гуди на вухо. - Захисниця встала з гамака, одягла обладунки, взявши зброю, ще раз позіхнула. Варто їй це зробити, як сон рукою зняло і дівчина, насупившись, демонстративно вийшла з кімнати, провівши за собою подругу. Двоє непосидючих дослідниць зійшли з корабля, поспішно ховаючись у чагарниках. Нандра взяла до рук пістолет, ідучи попереду подруги. Вона оглядалася на всі боки і прислухалася до кожного шереху, не пропускаючи жодної деталі з поля зору. Пройшовши ще трохи вперед, дівчина зненацька стала як вкопана. Йота стискаючись від страху, врізалася в подругу, здивовано заляпав усіма шістьма очима.

- Нандра, ти чого стоїш! Ми майже прийшли! Нандра, ти чуєш? - Поцікавилася Цікава, але її супутниця не відгукувалася. Тоді Йота вийшла вперед і вибравшись із заростей сама, застигла. Навколо зарослого людського будинку літали тисячі маленьких блакитних вогників. У темряві

неба вони сяяли, як зірки, зачаровуючи інопланетних гостей, як ніщо інше у їхньому житті.

- Краса-а-а! – Протягла захисниця, прибираючи зброю.

- Ось бачиш, не дарма ми пішли вночі. – Посміхнулася Йота. Дівчина неквапом крокувала між вогниками, що світилися. Вона підійшла до вигнутого столу, дістала з сумки прямокутну трубку і струснула її. Труба засвітилася білим сяйвом, даючи можливість Цікавій дістати словник, блокнот та включити стіл. Нандра сіла на землю, продовжуючи милуватися літаючими вогниками.

- Я дріматиму, як переведеш або якщо потрібна буде допомога, скажеш. - Промовила захисниця і, спершись на стіну будівлі, заплющила очі.

- Як ти можеш спати у такий важливий момент! Не уявляю! - Захитала головою Йота. Дівчина зупиняла запис через кожні кілька секунд, ретельно розбираючи слова та записуючи їх у блокнот. І нарешті, таємнича розповідь інопланетного створення почала розшифровуватися. Але навіть так, багато слів залишалися загадкою. Текст був величезний, а відсоток розшифрованих слів ледве досягав п'ятдесяти відсотків. Йота вперто сиділа до самого ранку.

Коли сонце встало, Нандра, що давно заснула, потяглася.

- У-у-х-х! Як же я добре спала! Давно такого не було. - Захисниця почухала голову, повернувшись до подруги. – Ох святі Клаксиди! Йото, ти жива? – Жахнулася дівчина, побачивши подругу.

Йота хиталася з боку на бік, уперто дивлячись на екран і тихо промовляючи:

- Я маю перевести це... я маю це зробити...

- Та-а-к, треба забрати тебе на корабель. - Промовила Нандра і підвелась.

- Ні, я залишусь тут. Я повинна... - Йота ще раз хитнулася і впала на стіл, міцно заснув.

- І як тепер тебе до корабля тягти? – Почухала захисниця потилицю. - Доведеться залишити все твоє барахло тут, заберу тільки блокнот. А щоб ти на мене не розлютилась через те, що я все залишила, поставлю тут камеру. - Потерла долоні Нандра. Дівчина дістала з-за пазухи металеву кульку. Піднісши його до даху, з одного боку вискочили три металеві ніжки. Вони встромилися в деревину і решта оголила червоний, ромбовидний камінь.

- Ось так. - Задоволено промовила Нандра. Дівчина взяла на руки

сплячу Йоту і неквапом попрямувала назад до корабля.

Заходячи на борт, Нандра побачила, як командир спускається з головного містка, і тут же сховалась разом із Йотою у своїй кімнаті.

- Нандра! Що ти робиш? - Помітивши дівчину, спитав капітан. Захисниця швидко поклала подругу на ліжку і відразу вийшла з кімнати.

- Я була на патрулі, командире! – Випалила дівчина і стала на одне коліно.

- Добре. Передай пані Різі, хай швидше закінчить із доповіддю. - Нандра неквапом піднялася на ноги.

- Вибачте командир, але боюся вона мене не послухає... Вчора я почула вашу розмову і не думаю... Може ви спробуєте знову? Якщо ви спробуєте знайти компроміс чи...

Командир тяжко видихнув, заплющивши очі.

- Я вже намагався з нею говорити, вона навіть не намагається вислухати мене.

- Але ж ви не пробували поговорити знову?

- Я сказав – вона не послухає! Краще йди та виконуй наказ! – Крикнув командир.

Він невдоволено хитнув хвостом, демонстративно вийшовши з корабля.

- Є, сер... - Так само невдоволено відповіла Нандра. - Навіть не спробував ...

- Гей, Нандра. - Раптом почулося ззаду.

Захисниця від страху аж підстрибнула.

- Марс! Тьху! Ти чого так лякаєш? Вмерти захотілося? – Розізлилася дівчина. Хлопець підняв руки нагору.

- Та ні, просто цікаво, куди це ви ходили вночі? - Посміхнувся лаборант, прибравши руки за спину.

- Тільки жодній живій душі! Ти мене зрозумів? - Тицьнула Нандра хлопця кігтем у груди.

- Звичайно, я могила. – Солодко простяг Марс.

Йота повільно сіла на ліжку.

- Що трапилося? Чому ми на кораблі? – Питала сама у себе дівчина, озираючись. Перед нею сиділа незадоволена Нандра та дуже задоволений Марс. Хлопець нахилився до Цікавої та прошепотів:

- Я знаю ваш секрет і допоможу вам у розгадці цієї таємниці. – Примружив очі лаборант.

- Нандра! Ти що? Розповіла йому? - Викрикнула Йота.

- А що мені лишалося? Він мене до стінки притиснув, подітися було нікуди... Та й у тебе нічого не виходить із перекладом! Я йому дала прочитати твій блокнот, половина написаного не вірна! - Схрестивши руки на грудях, зло вимовила захисниця.

- Ой! Не хвилюйтеся ви так, я просто хочу допомогти. – Продовжував усміхатися Марс.

- У-у-ух... - Простягла Йота, опустивши засмучено голову.

Тут за дверима знову почулися невдоволені вигуки капітана і вся трійця визирнула з-за дверей. Гучні голоси командира корабля та начальниці лабораторії долинали з містка. Трійця підняла очі на шлюз і злякано склала вуха.

- Я ж просив тебе закінчити якнайшвидше!

- Я не збираюся потурати твоїм бажанням! Нам не можна поспішати, як ти не розумієш?

- Це ти не розумієш!

- Та-а-ак, друзі мої! Давайте йти, поки наші командири зайняті. Не хотілося б зараз потрапити під гарячу руку одного з них. - Нандра схопила зброю і стала виводити всіх, якомога тихіше з корабля. Трійця вибралася і стрімголов побігла через зарості.

- Як думаєте, помітили? - Спитав Марс, опустившись на чотири лапи.

- Сумніваюся, вони дуже зайняті лайкою один з одним! - Крикнула Нандра.

- Шкода Різу, адже вона його так любить. – Сумно сказала Йота. - А він ніби не помічає цього.

- Він і не помітить, надто наш капітан зайнятий своїм завданням від імператора. - Відповідала Нандра.

Трійця вибігла до будинку людини, знову піднявшись на дві ноги. Марс, побачивши таку незвичайну будівлю, витріщив очі і стояв немов зачарований.

- Прикрий рота, лаборанте, а то зараз зовсім впадеш. - Пробубніла Нандра.

Йота підбігла до столу і ввімкнула його. Вже знайоме їй віконце вискочило і дівчина натиснула на останній запис. Марс, відійшовши від шоку, підійшов ближче.

- Ну як, зможеш перекласти? - Запитала Йота, чекаючи підступної відповіді.

- Так, хоч язик і не з цієї місцевості, але побувавши на сусідньому материкау в минулій експедиції, я вже стикався з ним. – Відповів Марс.

Йота посміхнулася та увімкнула відео. Камера, що висить над їхніми головами, теж увімкнулась. У цей час на містку, де лаялися капітан і Різа, на екрані вискочила відео, що передавалося через камеру.

- Що це? – Спитав капітан.

- Це ж людина. - Здивовано відповіла Різа. Обидва командири переглянулися і знову глянули на екран.

Людина на камері повертала об'єktiv з боку на бік.

- Сподіваюся, мене добре видно? – Перекладав Марс. – Сьогодні вже рівно тисяча років із того дня, як я дивом вижив. – Голос людини був низьким, а для вух гостей, які завітали до його будинку, навіть неприємним, але водночас досить цікавим. - Мене звати Олександр. Олександр Марнов, я європеєць і раніше був археологом у цих місцях. Ми з моїми друзями вкотре намагалися розгадати таємницю однієї з єгипетських пірамід, коли все почалося. На той момент, дорогий глядач, населення нашої прекрасної планети Земля складала дев'ять із половиною мільярдів людей. Чи правда неймовірне число? – Людина широко посміхнулася. – Наші вчені вже готувалися переселити першу тисячу людей на Марс! Ми з нетерпінням чекали, коли наші ноги досягнуть нового ступеня еволюції! Але дві ворогуючі країни розв'язали атомну війну. Чесно кажучи, вже точно й не можу згадати причину всього цього, проте вона й не така важлива... Кілька десятків ядерних ракет запустили в тропосферу. Атоми, до речі, це такі крихітні частинки, з яких складається все в цьому Всесвіті.

Йота кашлянула в руку, випроставшись. Нандра невдоволено штовхнула її в бік, приклавши до губ палець, щоб та поводитися тихо.

- Що я хочу сказати ... - Продовжував перекладати Марс. - В результаті взаємної атаки більша частина всього живого загинула, і через кілька десятків років в епіцентрах вибухів все ще нічого не росте. Але як ти міг помітити, той, хто дивиться цей запис, довкола мене справжній рай! Мені пощастило, що тут рівень радіації найнижчий! Багато організмів перші сторіччя були потворними, але природа знайшла вихід, створивши нові види, більш пристосовані для такого рівня радіації. В основному, радіація — не дружне явище, оскільки при взаємодії з організмом клітини в ньому перестають регенерувати, але в моєму випадку вони, навпаки, почали відновлюватися з подвоєною швидкістю, даруючи мені таке довге життя.

На початку я не міг знайти собі спокою. Радіація вбила не всіх... Перші п'ятдесят років я був змушений спостерігати за тим, як мій вид

вимирає, мої знайомі, друзі... Першими пішли найслабші, яких радіація перетворила спочатку на ходячі трупи, а потім розібрала на складові... Наступними почали йти ті, кого радіація зачепила менше, а я все продовжував жити... Мені не потрібна була їжа і вода в тій кількості, якою я поглинав їх раніше, навіть сон мене відвідував виключно тоді, коли мої ноги більше не могли йти... Так, я шукав причину своєї живучості, бо знав, що якщо не займу чимось свій мозок, то збожеволю...

Паливо, машини, обладнання - все це залишилося недоторканим. Мародери, яким від сили залишалося жити років із п'ять-десять, не цікавилися нічим, крім медикаментів та зброї. Тому я використав те, що вони вважали за краще залишати позаду. Вперше у своєму житті мені вдалося помандрувати нашою планетою, як я хотів ще в дитинстві. Я відвідав найкращі лікарні, університети та наукові станції у пошуках відповіді на своє запитання – чому ж я не вмираю? Чому жодне заподіяне поранення не вбиває мене? Що більше я шукав, то страшніше мені ставало... Адже щодня я чекав своєї смерті, чекав, коли не зможу розплющити очі, бо тоді я ще не знав, що там, після смерті? Куди ж зникнуть всі ті знання, які ми отримуємо, поки живемо? Що відбувається з нами як із особистостями? І тоді я вирішив копати в цьому напрямку, накопичуючи все більше знань. Заглиблюючись у релігії, у вірування та легенди я дійшов висновку, що всередині кожного з нас є ще щось окрім шкіри та кісток, щось невловиме – наше справжнє Я. Адже не раз бували випадки, коли дитина називала себе іншим ім'ям, пам'ятала свою смерть і своє минуле життя, а значить, це Я дійсно вічно. І мені вдалося вийти за четверту стіну, побачити те, що ховалося за тією темрявою... - Захоплено промовив чоловік, потягнувшись до камери.

У підвалі мого будинку я залишаю для тих, хто, можливо, відвідає планету, всі дані, які я отримав за тисячу років свого життя. Але перед тим, як ти підеш за моїми записами, хочу трохи вилити тобі душу. Я... вже дуже довгий час ні з ким не говорив, і я просто хочу розповісти тобі, яким чином ваш світ може досягти щастя та благополуччя. Адже я не хочу щоб той, хто прийде на наше місце, припустився наших помилок і загинув через ту ж дурість, що й ми. - Людина важко зітхнула. - Люди постійно кудись поспішають. Вони біжать вулицями великих міст, кажучи, що життя одне і ти маєш прожити його так, щоб ні про що не шкодувати і бути щасливим. Хочуть якнайшвидше підкорити космічні простори, хоча щастя, яке їм потрібне... воно все тут, просто у них під ногами!

Капітан корабля опустив голову.

- Вони кажуть, що десь там є місце, де завжди панує мир та спокій! Але вони не розуміють, що світу не буває без війни, а добра не буває без зла. – Продовжував віщати голос з екрану.

Різа подивилася на капітана, розуміючи, що щось у його погляді почало змінюватися.

- По суті своїй, для нашої душі, для нашого Я, наше тіло - щось подібне до одягу, оболонки, що утримує її на Землі. Для нас це життя, як підготовчий клас. Ми вчимося взаємодіяти з людьми, тому що там, - він підняв палець вгору, – ми не маємо можливості говорити та спілкуватися у звичайний спосіб. Ми вчимося слухати людей, бо там ми не маємо вух. Ми вчимося відчувати і розуміти оточуючих нас лише глянувши на них, тому що там ми не маємо очей. Ми перероджуємося, стаємо чимось незвичайним, але багато хто з нас не розуміє цього і саме через страх, що це життя одне, вони не бажають помічати, що щастя поряд з ними. І його можна досягти, просто простягнувши руку! – Чоловік сів боком, закинувши ногу на ногу. Він підняв голову до неба, ледь усміхнувшись. – Люди часто говорили: «От потрапити б туди, де все буде добре і не буде жодних проблем. Цікаво, чи є таке місце? Я відповім – є. Саме тоді, коли душі всіх створінь, як померлих, так і тих, що живуть і народилися знову, зрозуміють цінність тих уроків, які ми отримуємо, зрозуміють цінність уміння чути, слухати та прислухатися, вміння поважати думку інших, їхні бажання та мрії, коли зникне ненависть, заздрість і встановиться порозуміння між нами, тоді й з'явиться той новий Світ, про який усі так відчайдушно мріють. – Створіння голосно засміялося та, різко повернувшись до камери, продовжило. – Релігія тут зовсім ні до чого, якщо ви так подумали. Релігію, між іншим, придумали люди, щоб керувати іншими, вселяючи їм свою віру, користуватися їх недоумством і контролюючи їх страх. Так само, як і політики! – накупившись, вигукнув чоловік. - Ті, що сидять у своїх зручних кріслах і тягнуть на себе всю ковдру. Хоча... Якщо врівноважити їх і нас, прибрати релігію, а також правителів, які командували нами... Ми всі станемо однаковими... Станемо РІВНИМИ...

Думаю, тепер, коли все людство впало в одну величезну яму, всі, нарешті, зрозуміли, що й поспішати нікуди не потрібно. Адже завжди можна повернутись, нехай і в іншому тілі, продовжити те, що ти робив до цього. Головне — не впадати у відчай, і навіть падаючи, знаходити в собі сили піднятися, щоб піти далі... Але кому вже мені це розповідати...

На дворі вже 3267 рік, і я єдина людина, яка залишилася на планеті Земля. Єдина людина, яка побачила за своє життя стільки долі людей, що й не описати словами... Хоча зараз мене і самого людиною важко назвати, адже я проводжу весь свій час на самоті, лише розмірковуючи і згадуючи ті дні, коли поряд зі мною жили інші люди. Коли я, будучи вдома, визирав у вікно, споглядав чудовий світанок, бачив сусідів, що стали рано вранці, щоб піти на роботу або на пробіжку. І знову поспішають кудись у справах! - Він замовк, відвернувшись від камери. - Моє тіло починає повільно розкладатися: видно, моє довге життя в цьому тілі добігає кінця... але я не боюся смерті. Я народжуся в новому тілі і продовжу вчитися. Адже я вічний, моя душа – вічна. - Чоловік повернувся. - Єдине, чого я бажаю зараз... це щоб той, хто відвідає мою планету або знайде мій запис, не уникнув моїх слів і не поспішав. Зупинився лише на секунду і обміркував усі ті події, що сталися з ним за ці роки. Подивився на себе збоку, і знайшовши відбиток щастя на своєму тілі, пішов за ним, покращуючи наш тендітний світ. Що б у майбутньому, він не здавався і йшов уперед навіть якщо щось не виходить із першого разу. Що б він прислухався до своїх почуттів і в моменти, коли доля дарує нам новий шлях, кращий шлях, ми не відкидали його через власні заобони і відмовки, а впоралися зі страхом і спробували знову ... - Чоловік на мить замовк, він підняв голову до неба й усміхнувся.

Камера відключилася і троє гостей посміхнулися. Зараз у їхніх душах вирувало справжнє захоплення. Незважаючи на те, що вони були чужинцями на цій планеті, їхні проблеми такі самі. Уся трійця згадала недавню лайку капітана та голови лабораторії. На прикладі поспіху командира і запереченні спробувати поговорити знову, проблема, описана людиною, заграла яскравішими фарбами.

- Потрібно показати це командирі. Думаю, послухавши цей запис, він схаменеться і все-таки зізнається пані Різі. – Засміялася Нандра.

- Було б добре. Звичайно, я розумію його відданість імператору, але через його наказ перевертати весь світ і нехтувати безпекою цілого виду, на мою думку, це вже нерозсудливість. – Почухав потилицю Марс.

- Тоді ходімо. Може, нам вдасться їх так відволікти від лайки один з одним. - Йота встала з-за столу і вся трійця неквапом попрямувала назад до корабля. Кожен із них зараз обмірковував сказані людиною слова і знаходив відлуння сказаного у своєму житті. Їм не терпілося розповісти про це командирам, щоб розпочавши з їхньої невеликої групи, починати робити світ краще.

Підійшовши до корабля, молоді дослідники застигли. Біля корабля на них уже чекала Різа та Капітан. Вперше за все їхнє перебування на цій планеті, на їхніх обличчях з'явилися усмішки і пара стояла поруч один з одним.

- Як? - Тільки й змогла видавити із себе Йота.

- Хтось із вас додумався залишити камеру і ми, прослухавши послання жителя цієї планети, трохи переосмислили свої стосунки та погляди. – Посміхнувшись, відповів капітан і потерся головою об голову пані Різи.

- Я так думаю, і ви також? - Запитала головний дослідник. Усі трое похитали головами. – Тоді, гадаю, нам слід надіслати цей запис до головного центру, хай послухають. Ми не повинні нехтувати порадами іншої раси, особливо коли її проблеми так схожі з нашими. Всі разом намагатимемося досягти щастя.

Збірка оповідань

Сни - мої етюди

Літературний редактор - Марія Алюшина

Технічний редактор - Віталіна Скороход

Формат PDF

Програмне забезпечення: Adobe InDesign CC.

Гарнітура: Minion Pro, Constantia Italic.

Тип електронного ресурсу: локальне видання

© Алюшина Поліна, 2025

Алюшина Поліна Андріївна – українська письменниця та художник. Її творчість зосереджена на відкритті для читачів небачених світів, яскравих та міфічних, наповнених магією. Її герої, йдуть вперед до своїх цілей через проблеми і невдачі, зраду і темряву, маючи на меті показати читачам, що у світі не має нічого неможливого. На разі за спиною письменниці вже вісімнадцять творів, з яких є роман «Шлях королеви», оповідання «Танцююча відьма» та дві збірки дитячих казок і оповідань для розмірковування – «Сяйво світів» та «Сни – мої етюди».

Поліна є переможцем декількох конкурсів, таких як «Літературна кав'ярня», «Світ українських казкових історій», «Мови різні – душа одна», та брала участь у міжнародному конкурсі «Змагаймося за нове життя». Стала учасником українського проекту, що має на меті написати збірку з найбільшою кількістю авторів – «Планета тут!»